

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE SCHAT VAN BELA SHANDAR

N° 2339

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Schat van Bela Shandar

HOOFDSTUK I

BETER EEN HALF EI...

Shanghai leverde op het tijdstip, waarop Raffles het avontuur beleefde, hetwelk hem bijna het leven had gekost, een zeer verward schouwspel op.

Noord- en Zuid China waren tegen elkaar opgestaan, de broederkrijg was ontbrand, en hele provincies van China, van het onmetelijke rijk, waren het schouwtoneel van meedogenloze gevechten.

Van alle kanten stroomden de over dit deel van China verspreide blanken, Europeanen, zowel als Amerikanen, Engelse zendelingen en Franse zakenlieden naar Shanghai en Hongkong toe, vluchtend voor het dreigend gevaar ook hun leven te moeten verliezen nu hun bezittingen reeds in vlammen waren op-

gegaan.

Met dreunende tred trokken de detachementen der Amerikaanse, Japanse, Engelse en Nederlandse oorlogsschepen door de kronkelende straten der Chinese wijk, evenals langs de brede avenues der moderne, Europese kwartieren, die met een dubbele haag van prikkeldraad zo goed mogelijk waren beschermd tegen wat nu inderdaad «het Chinese Gevaar» was geworden.

Op vele straathoeken waren primitieve versterkingen opgeworpen, bestaande uit met zand gevulde zakken, waarachter de mondingen der mitrailleurs loerden.

Er heerste een algemene geest van wantrouwen, niemand was zijn leven ze-

ker, en niemand kon zeggen, wat het volgende uur kon brengen.

Ganse legers werden in één enkele dag teruggedreven of in een onbeschrijflijke staat van verwarring gebracht. En het moorden duurde voort, onafgebroken, even onafgebroken als de stroom van vluchtelingen, die een toevlucht wilden zoeken in Shanghai.

Maar nog veel liever wilden al die vluchtelingen dadelijk verder reizen, zij wilden dit land van onzekerheid, van bloed en anarchie, waar zij niets meer te wachten hadden, zo spoedig mogelijk de rug toekeren, en zo ontstond er een verwoede strijd om scheepsgelegenheid, met het onvermijdelijk gevolg dat de vraag al spoedig verre het aanbod overtrof, en de prijzen zowel voor gehuurde als gekochte vaartuigen met sprongen omhoog gingen.

Zeker, men kon trachten aan boord te komen van een van de Engelsè mailboten, maar zij waren onmiddellijk overvuld, nadat zij nog nauwelijks gemeerd waren aan een der aanlegsteigers.

En niet zodra was zulk een schip vol en meer dan vol, niet zodra had het, zo goed en zo kwaad als het ging, de kolenvoorraad en de voorraad levensmiddelen aangevuld, of het lichte de ankers, en vertrok, somber nagestaard door degenen, die verplicht waren, achter te blijven.

Onder die achterblijvers bevonden zich ook John Raffles, zijn vriend Charles Brand en de trouwe, dappere chauffeur James Henderson.

Een lange reeks van verwickelingen en onverwachte ontmoetingen had hen ten slotte, na het verlies van de vliegma- chine, die hen naar het schatkamer- eiland van de Grote Onbekende had moeten brengen, hier als het ware doen stranden.

Raffles had zich van hetgeen hij op die avontuurlijke tocht had weten bijeen te garen ontdaan en het lag nu op een veilige plek begraven. Hij had niet veel contant geld meer over, en hij wilde het liefst zo gauw mogelijk weer terugkeren naar Engeland.

Londen lokte hem, maar Raffles stond hier voor schijnbaar onoverkomelijke

moeilijkheden. Hij moest een schip hebben, en er was er geen. Weliswaar kon men er een kopen of huren, men kon met zulk een schip oversteken naar een Japanse haven, waar natuurlijk scheepsgelegenheid te over zou zijn om verder te reizen, maar daarvoor was zeer veel geld nodig en dat had Raffles nu juist niet, of liever gezegd niet meer.

En dit te bedenken, terwijl op verscheidene punten van de aardbodem miljoenen waren verborgen, aan goud en juwelen, waaruit Raffles slechts had behoeven te putten, als hij die schatten maar onder het bereik van zijn hand had gehad.

Daarom wilde Raffles zo spoedig hij maar kon naar Japan oversteken, want dicht bij Tokio verhief zich een zekere rots, op een eenzame plek, aan de oever van een der schoonste meren ter wereld, en in die rots was een zekere holte, die een groot bedrag bevatte aan gouden staven en gemunt goud, wel meer dan honderd maal voldoende om van Tokio de reis naar Londen te kunnen voortzetten.

Maar hoe daar te komen? Met nauwelijks tweehonderd dollar kwam men niet ver.

Brand zowel als Henderson hadden hun zakken al herhaaldelijk binnenste-buiten gekeerd, maar alles, letterlijk alles was opgebruikt in die laatste dagen, toen alles moest ten achter staan bij de noodzakelijkheid Raffles te redden uit de handen der Bende van de Driehoek, aan welker greep hij door de hulp van zijn trouwe vrienden op het alleruiterste ogenblik ontsnapt was.

Eigenlijk was het om te lachen.

Daar stond nu Lord William Aberdeen, die in staat was, als hij wilde, een heel Engels graafschap, te kopen, en wiens naam met ere bekend stond als een van de nobelste philantropen van Londen, terwijl hij nauwelijks voldoende had om nog acht dagen voor zich en zijn metgezellen de hotelrekening te kunnen betalen.

Aan die toestand, alle drie begrepen het volkomen, moest tot iedere prijs zo spoedig mogelijk een einde worden gemaakt.

Niet alleen werd Shanghai volkomen onbewoonbaar, maar een driedubbel gevaar dreigde hun hier.

Behalve het geldgebrek was er ten eerste de politie, thans versterkt door echt Londense bobbies, die wel eens een al te onderzoekende blik zouden kunnen richten op die drie vreemdelingen, en ten slotte was er, wat nog veel erger kon worden genoemd, de wraakzucht van de Bende van de Driehoek, die zeer machtig bleek te zijn, en zelfs in deze Chinese miljoenenstad honderden trawanten en handlangers bleek te hebben.

Kortom, de grond werd het drielal hier te heet onder de voeten, en hoe eerder zij Shanghai verlieten, hoe beter het zou zijn.

Een ogenblik had Raffles er aan gedacht, eenvoudig een van de weinige nog overgebleven jonken of motorboten buit te maken, die nu nog op de rede lagen, maar die onderneming bleek al spoedig schier onuitvoerbaar. Raffles moest bekennen dat hij deze wateren niet kende, die door de klippen uiterst gevaarlijk waren, en hij zou dus wel gedwongen zijn met de motorboot tevens de eigenaar te huren.

Plotseling kwam er uitkomst.

Het was aan Brand te danken, die in de leunge van het Splendid Hotel kennis had gemaakt met een excentrieke Amerikaan, zoëven uit het binnenland gekomen, die er ternauwernood het leven had afgebracht, en die niettemin met het gewone sang froid direct op zoek ging, ten eerste naar een cocktail, ten tweede naar iemand die met hem kon poken.

Hij vond de cocktail, hij vond ook een kaartspel, en tenslotte vond hij Brand, die in allerijl twintig dollar van Raffles wist los te peuten en met dit bedrag begon te gokken.

Of nu de geest van de Amerikaan misschien nog wat onder de invloed was van de doorgestane ontbering, of dat het moest worden toegeschreven aan Brand's bekwaamheden als pokerspeler, dan wel louter aan geluk, zeker is, dat de Yankee, zonder een spier van zijn houten gezicht te vertrekken, na ver-

loop van drie uren meer dan negenduzend dollar had verloren, die hij met een effen gezicht in prima bankbiljetten aan de gelukkige winnaar uitbetaalde.

Van dit staaltje zuiver geluk moest worden geprofiteerd, en Raffles besloot dan ook, thans geen seconde meer te verliezen, en onmiddellijk alles in het werk te stellen om zich te verzekeren van het bezit van een goede boot, die hen naar een Japanse haven kon brengen, waar zij gelegenheid zouden hebben, zich in te schepen aan boord van een der grote mailboten naar Southampton, of anders naar Victoria op Hongkong, of Honolulu op de Hawaii-eilanden. Echter was het ook best mogelijk, dat Raffles zou trachten, van Japan een Siberische haven te bereiken, bijvoorbeeld Wladiwostok om zich vandaar per trein verder te begeven bijvoorbeeld naar Moskou, waar zij op een vliegma- chine zouden kunnen overgaan.

Afstanden bestonden er immers niet meer op deze wereld. Het kaartspel met de schatrijke Amerikaan had tot twee uur in de nacht geduurd, en er was dus behoefte aan nachtrust, maar de volgende ochtend stonden de drie mannen zo vroeg mogelijk op, en begaven zich aanstonds naar de haven.

Deze bood een troosteloos verlaten aanblik, want de meeste eigenaars van prauwen en jonken hadden de wijk genomen naar elders, of hun vaartuigen verkocht, en op de rede zag men slechts de dreigende silhouetten der machtige buitenlandse oorlogsschepen, waarvan de kanonnen op de stad waren gericht, zwijsend, en toch veelzeggend.

Slechts hier en daar waren motorboten gemeerd, verveloos, haveloos, sommigen met een voet water op het dek, en waarvoor de eigenaars toch met een etalen gezicht ongehoorde prijzen durfden vragen.

Twee kleine motorboten moesten dadelijk worden uitgeschakeld, omdat zij veel te klein waren voor de overtocht, en een derde was zo wrak, dat geen enkel verstandig mens er zich aan zou hebben toevertrouwd, al was het maar om de Jang Tee van de ene naar de

andere oever over te steken, maar de vierde was een flinke, tamelijk grote boot, van bijna vijftig ton, die zeker zo nodig zestig of zeventig passagiers kon vervoeren, en die voorzien bleek te zijn van een krachtige Dieselmotor. Deze boot met de Engelse naam «Mary», schommelde zacht heen en weer terzijde van een steiger, en ook hier zat de eigenaar rustig tegen een meerpaal aangehurkt, en rookte zijn strootje.

Raffles trad onmiddellijk op de Chinees toe, en vroeg:

— Is deze boot uw eigendom?

— Yes, sir, antwoordde de man laconiek, na een snelle blik op Raffles te hebben geworpen, om dan dadelijk weer voor zich te kijken.

— Te koop?

— Vijftigduizend dollar, sir.

— Wat, onbeschaamde schurk, barstte Brand uit, die rood van drift was geworden. Vijftigduizend dollar voor een boot, die zeker geen honderd pond meer waard is?

— Stil, Charles, beval Raffles zacht. Laat mij het doen.

De Chinees had zelfs niet opgekeken bij de uitval van Brand, en Raffles begon weer:

— Zoveel geld hebben wij niet. Wil je je boot verhuren?

— To what place, sir?

— Nagasaki.

— Achtduizend dollar.

— Maar de kerel is krankzinnig, viel Brand, bijna stikkend van kwaadheid, opnieuw uit. Het is een tocht van nog geen vijf dagen met die boot.

Maar Raffles had reeds uitgerekend, dat er dan in ieder geval nog duizend dollar zou overblijven, en in Japan kon men wel weer verder zien. Daar zou allicht gelegenheid bestaan, het zo duchtig aangesproken kapitaal weer aan te vullen.

Hij legde dus Brand met een enkel gebaar het stilzwijgen op en richtte zich opnieuw tot de Chinees met de woorden:

— Wanneer vertrekken?

— Niet voor vanavond.

— Waarom niet?

— Ik moet mijn bemanning aanvullen.

— Maar zulk een schip is toch gemakkelijk door twee of drie man te besturen?

— Ik ben alleen, ik zoek twee man.

— Maar dat is volstrekt niet nodig. Wijzelf hebben verstand van motoren, en wij kunnen u helpen.

— Kent gij hier de wateren?

— Dat niet.

— Dat wist ik wel. Ik heb landgenoten nodig. Vanavond om acht uur. De machine moet ook worden nagezien. Achtduizend dollar, Nagasaki.

Nadat hij die woorden laconiek had uitgesproken, telkens onderbroken door een rookwolkje, keurde de Chinees zijn aanstaande passagiers verder geen enkele blik meer waardig, en bemoeide zich uitsluitend met zijn strootje.

Brand wierp nog eens een blik op de boot, liep er langs heen en weer, ging langs de smalle loopplank aan boord daalde af naar de machinekamer, waar de Dieselmotor was opgesteld, inspecteerde vluchtig de hutten, en toen hij weer naast Raffles stond, zei hij minachtend:

— Ik heb veel lust om die inhaliage fielt met mijn vuisten op zijn gele tronie te trommelen. De kerel besteelt ons. De boot is slecht onderhouden en oud. Overal laat de verf los, het riekt muf, daar beneden, ik geloof zelfs niet dat het vrij is van ongedierte, en de motor...

— Geloof je dat de motor goed is, Charles? viel Raffles hem rustig in de rede.

— De motor is het enige, dat goed schijnt te zijn; de machine maakt tenminste een betrouwbare indruk.

— Dat is hoofdzaak. Ik moet je er aan herinneren dat dit geen pleziertochtje is met het jacht van een Engelse Lord, maar een noodzakelijke schakel in de reis naar Londen. En ik ben van oordeel, dat men meer heeft aan een half ei dan aan een lege dop.

— Ik zie wel dat ik me zal moeten schikken, zei Brand zuchtend. Maar ik wilde dat het reeds avond was, want die stad maakt een onheilspellende indruk op me.

— Misschien zal het binnen een jaar al tot een uitbarsting zijn gekomen, Charles, zei Raffles. Komaan, laten wij de stad ingaan, en ons zo goedkoop mogelijk trachten aan te schaffen wat er nog nodig zal zijn.

Zo kochten dan de mannen wat nieuwe kleren, stevige laarzen en voor ieder van hen 'n revolver met ammunitie, aten in een goedkoop eethuis, en juist op de afgesproken tijd begaven zij zich op-

nieuw naar de haven, en zochten de « Mary » op.

De kapitein wachtte hen daar, zwijgend en rokend net als die ochtend, en niet zodra hadden zij zich aan boord begeven, of hij riep door de spreekbuis iets naar de machinekamer, waar een andere Chinees, het bovenlijf geheel ontbloot, zich met de Dieselmotor vertrouwd scheen te maken, de smalle loopplank werd ingehaald, de tros werd losgegooid, en de motorboot koos zee.

HOOFDSTUK II

EEN WOELIGE NACHT

De drie passagiers zochten dadelijk twee ineenlopende hutten uit in het vooronder van de boot.

Nauwelijks hadden zij daar hun weinige bagage afgelegd, of Tang Ho, zo bleek de naam te zijn van de eigenaar, trad zakelijk op, en vroeg betaling van de overeengekomen huursom.

— Mijnheer Brand, fluisterde de reusachtige Henderson tot de jongeman, na hem even terzijde te hebben genomen, ik voel biezonder veel lust om die scheef-oog tegen zijn eigen dek te slaan. Met wie denkt die schobbejak eigenlijk te doen te hebben?

— Laat maar, James, zei Brand schouderophalend. Mylord wil nu eenmaal zo gauw mogelijk in Japan zijn, en wij moeten er ons dus in schikken, van onze armzalige negenduizend dollar er aanstonds achtduizend uit te geven.

— Voor dat bedrag maak je tegenwoordig aan boord van een luxeschip een reis om de wereld, mijnheer Brand, riep

de reus vol verontwaardiging uit.

— Maar dat gebeurt in normale omstandigheden, James, en normaal zijn die omstandigheden op het ogenblik niet precies.

— Hoe lang duurt dat reisje, mijnheer Brand?

— Als alles goed gaat en de boot loopt zo snel, als zij behoort te lopen, vier dagen ongeveer.

— Over de snelheid van de boot kan ik nog niet oordelen, maar of het goed zal gaan, daaraan valt te twifelen, mijnheer Brand. Er zijn daar wolken aan de horizon gekomen, die niet veel goeds voorspellen. En als het eenmaal spookt in de Chinese zeeën, dan spookt het ook goed. Wat denkt u er zelf van?

Brand antwoordde niet dadelijk, maar richtte de blik naar het oosten, vanwaar inderdaad een zonderling geel getint wolkgevaarte kwam aandrijven, langzaam maar zeker. De gele kleur stak eigenaardig en angstwekkend af tegen

de reeds donkere avondhemel.

— Ik hoop dat wij voor die wolk zullen weglopen, zei hij zacht. In ieder geval behoeven wij zelfs niet voor te stellen om terug te keren, want daarvan zou mylord toch niets willen horen.

Henderson gaf hierop geen antwoord. Hij wist dit evengoed als Brand zelf. Wanneer zijn energieke meester zich iets in het hoofd had gesteld, dan volbracht hij zijn plan ook, althans tot het noodlot zich tegen hem verzette, waartegen nog geen enkel sterveling zich heeft kunnen verweren.

Nagasaki was het einddoel, en naar Nagasaki zou Raffles gaan.

Intussen voer de boot zo snel de machine wilde lopen over de gele wateren van de Tung Hai of Oosterse Zee. Voor zover viel na te gaan volgde het vaartuig de gewone route der schepen tussen de Chinese en Japanse havensteden.

Het was duidelijk dat Tang Ho zelf allesbehalve gerust was over het uiterlijk van de hemel, en zijn best deed, voor de bui weg te lopen.

Inderdaad geleek het er ook op, alsof die dreigende, gele wolk wat noordelijker afdreef, en het werd ook weer wat lichter.

Nu en dan zelfs keek een schuchtere maan achter een wolk uit, en dan kon men iets meer zien van het dek van de motorboot, die voor het overige alleen maar zeer schraaltjes werd verlicht door het toplicht boven aan de korte mast.

Want de groene en de rode bakboord en stuurboord lantaarns gaven al heel weinig licht.

De machine bleek inderdaad goed te lopen, en telkens als Raffles er, in gedachten verdiept, langs ging, zag hij, omstreeks een meter onder zich, de sapachtige gedaante van de machinist, het bovenlijf ontbloot en glimmend van het zweet, die bezig was op de vuurplaat.

Wat Tang Ho aangaat, hij stond achter het stuurwiel, dat zich omstreeks midscheeps de boot bevond, boven op een verhoging, waarop een rieten stoel was geplaatst, zo wrak en krakend van ouderdom, opgelapt met touwtjes en

stukjes ijzerdraad, dat het een raadsel was, hoe dit meubel nog iemand kon dragen, zelfs als hij zo mager was als de Chinese booteigenaar.

Van dat primitieve stuurhuis voerden vijf, zes treden naar de voorkajuit, die nu donker gaapte.

Raffles had gezien, dat het een tamelijk ruim vertrek was, met twee banken aan weerszijden, naar elkaar toelopend, en die gemakkelijk te veranderen waren in vier vrij goede slaappleaatsen, door de banken om te klappen, en van dekens te voorzien.

In het midden stond een smalle klaptafel, die desnoods geheel kon worden weggenomen, door ze uit de vloer te lichten, waarin zij met twee ijzeren poten steun vond.

Achter het kleine middenvertrek, waarop het stuurwiel was geplaatst, was de toestand bijna evenzo, een trapje naar beneden, dan een ruime cockpit, en dan een achterkajuit, waarachter weer een bewaarplaats voor waarloze trossen, kleine ankers, zeilen en andere scheepsbenodigdheden.

De boot had bijna overal een smalle omloop, daar de kajuiten niet de gehele breedte van de boot innamen.

Op de flauw gewelfde overkappingen daarvan waren lage, ijzeren relings aangebracht, waaraan men zich kon, en dan ook wel moest vasthouden, bij een rondgang om de boot heen.

Als de roerganger in zijn rieten stoel achter het stuurrad was gezeten, had hij een vrij ruim uitzicht over de overkapping van de voorkajuit heen.

Hij was een modern man, Tang Ho, want juist achter de voorkajuit verhief zich een radiomast, en nu en dan glinsterden de draden van de antenne in het zilveren licht van de maan.

Voor zover Brand had kunnen nagaan, bevond zich geen ander personeel aan boord van de boot dan de machinist, en eigenlijk was het ook ruimschoots voldoende, want de motor werkte uitstekend, en behoeft slechts het toezicht van een enkele stoker om onberispelijk te werken.

Intussen moest er wel een grote voorraad stookolie aan boord zijn voor die

vrij langdurige overtocht van vier dagen, die wel eens verlengd zou kunnen worden, indien er eens een van die onverwachte stormen opstak, die de Chinese zeeën onveilig maken.

Van Tang Ho was nauwelijks iets te zien, ineengedoken als hij daar zat in het tuitelige, rieten stoeltje. Men kon aan boord een zonnezeil opzetten, maar daaraan was natuurlijk op dit ogenblik weinig behoefte. Alleen de stangen stonden ervan overeind.

Raffles had dit alles natuurlijk aanstonds opgenomen, zodra hij zich aan boord had begeven, want hij was een man die graag alles, waarmede hij te maken had, grondig leerde kennen.

Brand en Henderson zagen hem nu langzaam komen opdagen uit de duisternis, van de kant van de voorkajuit.

Toen hij bij hen was, zei hij afgemeten:

— Voor een Chinees vaartuig zijn er, geloof ik, niet veel wandluizen, het had erger kunnen zijn. Ik geloof wel dat wij rustig zullen slapen.

Brand gaf niet dadelijk antwoord.

Hij had onmogelijk kunnen zeggen wat hem niet beviel aan dit schip, dat toch volkomen zeewaardig scheen te zijn, maar er was iets dreigends aan, iets onheilspellends aan die onbeweeglijke kapitein, aan de spookachtige verlichting van zijn gedaante door de groene stuurboordlantaarn, en aan de aapachtige vlugheid, waarmede nu en dan de machinist te voorschijn sprong uit het donkere gat van de kleine machinekamer, waar onverdroten de zuigers stampen.

Hij had het nooit voorzien gehad op het sluwe, effen gezicht van die kerel met zijn zwarte oogjes en zijn korte manier van spreken.

En toch, alles wel beschouwd, wat zouden die twee Chinezen kunnen uitrusten tegen drie krachtige mannen, die slechts met een half oog dicht zouden slapen, en die goed bewapend waren?

— Waar zullen wij slapen? vroeg hij zacht, toen Raffles zweeg.

— Wel, natuurlijk in de voorkajuit, luidde het antwoord van Raffles. Die

biedt de meeste ruimte.

— Maar ik kan mij best in de achterkajuit behelpen, mylord, liet de stem van Henderson zich horen.

— Neen James, antwoordde Raffles kortaf. Wij blijven bij elkaar. Men moet altijd voorzichtig zijn, als men met lieden als deze Tang Ho te doen heeft, en zeker in deze tijd van woelingen, en vermeerderde haat jegens de vreemdeling. Je blijft dus bij ons.

— Zoals mylord beveelt.

— Laten we naar onze kooien gaan. Wij zijn tamelijk vermoeid, en een paar uren slaap zullen ons opknappen. Wij kunnen de kajuitdeur afsluiten en ik heb reeds gemerkt dat deze naar binnen opengaat, zodat wij ze nog kunnen barricaderen, als het nodig mocht zijn, maar dat is het waarschijnlijk niet, want een van die kerels moet toch steeds aan het stuurwiel blijven.

— Zullen wij niet eerst iets eten?

— Dat is een goed idee, antwoordde Raffles. James, laat maar eens zien, wat je kombuis oplevert.

De reus ging een zak halen, uit grof linnen vervaardigd, en haalde eruit te voorschijn wat de drie avonturiers die dag hadden ingekocht aan levensmiddelen. Er was gedroogde vis, alleen genietbaar voor sterke magen als de hune, er waren echter ook blikjes gecondenseerde melk, blikjes soep, blikjes lunchtong en er was een brood, benevens nog enkele andere zaken, die tamelijk gemakkelijk enige dagen bewaard konden worden. De machinist verschafte heet water, zodat thee kon worden gezet. Het drietal at zwijgend, gezeten op de rand van het kleine verdek, vlak naast de kleine, aapachtige kapitein, die daar onbeweeglijk achter zijn stuurrad zat, nu en dan een blik werpend op het kompas, en dan weer het zwerk met een snelle blik raadplegend.

Het was zeker nog geen tien uur toen de drie mannen zich naar de voorkajuit begaven, dadelijk de deur grendelden, en zich van hun zware laarzen ontdeden, zowel als van het dikke buis van Schotse stof, dat zij droegen. Dat was ruimschoots voldoende voor lieden van hun gehardheid.

Het was benauwd in de lage kajuit, en Brand zette direct een van de ronde patrijspoorten open, zodat de frisse zee-wind ongehinderd naar binnen kon stromen.

Drie van de vier banken werden uitgekapt, het drietal rolde de dekens tot een kussen op, en het volgende ogenblik bewees hun regelmatige ademhaling dat zij in vaste slaap waren verzonken.

Het kon omstreeks één uur in de nacht zijn, en de boot moest zich op ongeveer 124 graden oosterlengte bevinden, toen Brand plotseling wakker werd, zonder met mogelijkheid te kunnen aangeven, wat de oorzaak daarvan was.

Hij was ineens klaar wakker, toen hij de ogen opende, en toen natuurlijk dadelijk de verandering waarnam, die er in het uiterlijk van de dingen om hem heen had plaatsgegrepen.

Hij wist het in een fractie van een seconde, het was een prikkeling van de gezichtszenuwen geweest. Want vlak voor zijn gelaat was een trillende, ronde lichtcirkel afgetekend op het vuile hout der betimmering van de kajuit.

Geheel instinctmatig maakte hij een bliksemsnelle beweging met het hoofd, en op hetzelfde ogenblik kraakte een schot. Hij kon nog juist zien hoe een zuiver rond gaatje geslagen werd in het hout van het beschot, precies in het midden van de witte lichtcirkel.

Brand was iemand die vrij snel wist te combineren, en hij begreep onmiddellijk dat het schot gelost moest zijn door het patrijspoortje dat hij zelf had geopend, en verder begreep hij dat hij nu dood zou zijn, als die witte, helle vlek vlak voor zijn ogen, hem niet bijtijds had gewekt, en hij niet die bliksemsnelle beweging had gemaakt, juist toen de man daarbuiten door het patrijspoortje vuurde.

In een oogwenk had hij zijn eigen wapen gegrepen en zich op de grond laten rollen, tot onder het openstaande raampje, zodat de bank hem verder moest beschutten.

De luide klank van het schot had Raffles en Henderson onmiddellijk klaar

wakker doen worden.

De reus sprong ontdaan op, en stootte zijn harde schedel met een doffe knal tegen de lage zoldering.

Een seconde later wist hij precies, waar hij was en wat het schieten betekende, want de lichtstraal zocht snel de kajuit af, richtte zich op zijn gelaat, en als hij zich niet bliksemsnel gebukt had, en zich tegen de zijwand van de kajuit had aangedrukt, dan zou zijn laatste uur geslagen hebben, want een tweede schot, scherp en droog, kraakte, terwijl de kogel zich opnieuw een weg door de houten scheepswand baande.

— Maar is die kerel van de duivel bezeten, briede Henderson woedend.

— Het zijn er, helaas, heel wat meer dan alleen Tang Ho, James, riep ergens de stem van Raffles in de duisternis. Buk je direct onder die bank, ezels. Wil je dat ze je tot een zeef schieten?

Inderdaad, het geluid van naakte en van zwaargelaarsde voeten over het gewelfde dek van de voorkajuit en in de smalle cockpit er voor, bewees maar al te duidelijk, dat er in die drie of vier uren iets gebeurd moest zijn, waarvan de passagiers niets gemerkt hadden, maar dat voor hen een groot gevaar betekende.

Hoe de aanvallers gekomen waren, wie zij waren, het bleef voorlopig onopgehelderd, maar naar het geluid te oordelen, moesten er zeker wel acht of tien mannen meer aan boord zijn dan bij het vertrek uit Shanghai.

Brand maakte die opmerking dan ook, zijn revolver voor zich uithoudend en gereed om te vuren, maar Raffles zei:

— Natuurlijk waren die kerels al aan boord verborgen, amice, en het was heel dom van ons, dat wij het hele schip niet grondig doorzocht hebben, voor wij die schurk van een Chinees verlof gaven, het anker te lichten. Nu moeten wij voor onze nalatigheid boeten, en ik ben bang dat ditmaal de prijs zeer hoog zal zijn.

Brand zag een rode vuurstraal door de kajuit flitsen, en hij begreep dat Raffles, die hij onmogelijk kon zien, door het patrijspoortje gevuurd had.

Daarbuiten klonk een rauwe kreet,

en toen het geluid van een plons in het water. Dolle kreten van woede volgden hierop, er werd op goed geluk dwars door de kajuitdeur geschoten, vier, vijf maal, en het was maar goed dat de drie mannen plat op de vloer waren gaan liggen, zodat de kogels over hun hoofden heenvlogen.

Eensklaps werd er met een blijkbaar zeer zwaar voorwerp zo hard tegen de dunne kajuitsdeur gebeukt, dat deze bij de eerste klap krakend bezweek.

Zo snel zij konden, schoten de drie mannen hun revolvers af, zij hoorden de val van een paar lichamen, kreten van pijn en van woede, en toen wierp zich een overmacht op hen, die aan de strijd spoedig een einde maakte.

Het zou misschien nog wel anders zijn gegaan, als Brand niet direct door een heftige slag op het hoofd verdoofd was, en Henderson zich onmogelijk goed kon roeren in die lage kajuit, waar hij zich zo diep moest bukken, alsof hij zich in een nauwe mijngang bevond.

Tot overmaat van ramp had hij zijn revolver reeds leeggeschoten, en vier Chinezen klampten zich aan hem vast, en belemmerden hem in zijn bewegingen.

Boven het rumoer uit klonk opeens een schorre stem, die in het Engels beval:

— Ophouden met vuren. Wij kunnen hen nu best de baas. Breng hen hier, en maak licht, Tang Ho.

HOOFDSTUK III

EEN ONVERWACHTTE ONTKNOPING

Het was bijna onbegrijpelijk, zo was de eerste indruk van Raffles, toen hij zich op het kleine dek bevond, dat zoveel kerels zich aan boord hadden kunnen verbergen, zonder dat hij er iets van gemerkt had. Er moesten daar wel minstens zes of acht Chinezen zijn, en bijna evenveel blanken, die er verre van vertrouwenwekkend uitzagen.

De zaak werd Raffles pas wat duidelijker, toen zijn blikken vielen op de achtersteven van de motorboot.

Want aan een tros werd daar, omstreeks zes meter achter het schip, een grote, stevige motorsloep meegesleept, die gemakkelijk een tien of twaalf personen kon bevatten.

Er kon thans niet meer aan worden getwijfeld: reeds voor het vertrek was

er een afspraak gemaakt met Tang Ho om de drie passagiers in handen te spelen van de opvarenden van die grote sloep, die de motorboot waarschijnlijk dadelijk was gaan volgen, zodra het schip de haven van Shanghai verliet.

Snel werden enige lantaarns gehaald, een grote kerel greep er een, trad er mee op Raffles toe, lichtte de lantaarn op, en liet het schijnsel over dat krachtig getekende gelaat dwalen, waarop geen spoor van vrees viel waar te nemen.

— Ik dacht het wel, klonk het toen grinnikend. Ja, dat is onze man. Nu, het zal hem berouwen, dat hij zich ooit tegen de Bende van de Driehoek heeft durven verzetten. Doorzoekt de kajuit, mannen, en vlug een beetje.

De lantaarn daalde, en Raffles zag

nu zelf, ofschoon heel onduidelijk, een man tegenover zich staan, zeer zeker geen Chinees, breedgeschouderd, met rood haar en zonderling lichtende ogen.

Voor zover hij wist, had hij die man nog nooit gezien, maar de vent scheen te behoren tot het gevaarlijke genootschap, waarvan deze de naam zoëven genoemd had, en waarmee Raffles juist enkele dagen tevoren strijd had gevoerd, die niet in het voordeel van de Bende was beëindigd.

Hij begreep nu dat men zijn spoor gevolgd had, of althans had weten te vinden, juist voor hij zich zou inschepen, of misschien wel toen hij de boot huurde, en de schurken hadden zich onmiddellijk tot Tang Ho gewend en hem tot hun medeplichtige gemaakt.

In Engeland, waar hij zich gemakkelijk onherkenbaar wist te vermommen, zou hem iets dergelijks niet zo gauw zijn overkomen; in Shanghai echter was hem dit bijna onmogelijk gemaakt, en nu moest hij er de gevolgen van dragen.

Dat de leden van de bende met een bittere wraak jegens hem bezielde waren, ook daaraan kon hij niet twifelen, want welk een zware slag had hij de bende toegebracht. Door toedoen van Raffles was zij enige van haar beste leiders voorgoed kwijtgeraakt.

De afgezonden patrouille keerde terug, waarbij bleek, dat zij niets meer dan de oude portefeuille, waarin Raffles het door Brand gewonnen fortuintje had bewaard, drie leegggeschoten brownings, en wat verduurzaamde levensmiddelen gevonden had.

De roodharige kerel rukte de portefeuille onmiddellijk uit de handen van de man die ze hem kwam brengen, opende ze, telde het geld, en zei toen bars, met een vals licht in zijn ogen,

— Is dat alles? Duizend dollar?

— Het spijt me voor u, het is inderdaad alles, antwoordde Raffles sarcastisch, als gij vier uren eerder waart gekomen zoudt gij er negenduizend in hebben gevonden, maar ik heb aan de gezagvoerder van deze boot een bedrag van achtduizend dollar moeten betalen om ons naar Nagasaki te laten overbrengen.

— Is dat zo, Tang Ho? vroeg de man met het rode haar, niet bepaald vriendelijk.

— Het is zo, antwoordde de Chinees laconiek. Iedereen doet zaken op zijn manier. Er is veel vraag naar scheepsruimte, en daarvan heb ik geprofiteerd.

De roodharige had de portefeuille al in zijn binnenzak laten verdwijnen, en stond nu blijkbaar een ogenblik in gedachten verzonken.

Toen hief hij eensklaps het hoofd op, en beval:

— Ik kan het niet geloven. Doorzoekt hun zakken.

Dit onderzoek leverde ook al heel weinig op. Er kwam een pijp te voorschijn een zakmes, nog een half ons tabak, enige eindjes touw en wat losse moeren en schroeven uit de zak van Henderson, en dat was alles.

Het was maar al te duidelijk aan het brede gezicht van de roodharige man te zien, dat hij bitter teleurgesteld was.

Hij keek dreigend van terzijde naar Tang Ho, die nog altijd achter het roer zat, en zei:

— Zeg eens, gele aap, heb je ons al dat werk soms voor niets laten doen? Denk je dat we onze tijd niet beter kunnen besteden? Je vertelde ons dat hij schatrijk moest zijn.

— Dat zou iedereen gedacht hebben van een blanke, die achtduizend dollar voor een reis van vier dagen over heeft, antwoordde Tang Ho, terwijl zijn zwarte ogen gevaarlijk begonnen te flikkeren. En bovendien, je hebt zelf gezegd, Tom Brash, dat je wel een fortuin er voor overhad, als je John Raffles weer in handen kon krijgen.

Het bleef een ogenblik stil, en toen zei Brash, zoals de vent met het rode haar bleek te heten, na even te hebben nagedacht:

— Voor ditmaal zal ik het over het hoofd zien, Tang Ho, maar bedenk, dat de Raad van Vijf meedogenloos optreedt tegen alle leden, die ons nodeloze arbeid doen verrichten. In dit geval echter kun je verzachtende omstandigheden pleiten, en dat is je geluk. Het is waar, dat het ons heel wat waard is, deze kostbare vogel te hebben geknipt.

Hij weet van dingen af, nietwaar, mijnheer Raffles, zaken, waarvan de kennis ook voor ons grote voordelen zou afwerpen, en die hij ons zeker wel zal willen mededelen. Zo is het mij, bijvoorbeeld, bekend, dat hij zijn rijkdom over de hele aarde pleegt te verbergen, en hier heel dichtbij moet zich een eiland bevinden, waarop hij eveneens een deel van zijn buit heeft weggestopt. Is dat niet zo, John Raffles?

— Inderdaad, antwoordde Raffles volmaakt kalm.

— Aha, liet Tom Brash zegevierend horen. Ik wist het wel. Welnu, je hebt eenvoudig de koers van je schip te wijzigen, Tang Ho, en mijnheer Raffles zal ons naar dat eiland brengen. Dat zult gij toch doen, niet waar, mijn waarde heer?

— Neen, mijn waarde heer, dat zal ik heel zeker nalaten, antwoordde Raffles, op dezelfde suikerzoete toon, die de roodharige had aangeslagen.

Tom Brash trad een stap dreigend op hem toe, hield hem zijn zware vuist voor het gelaat, en vervolgde met zijn schorre stem:

— Nou is het genoeg geweest. Nu verder geen grappen meer. Bedenk dat die radiomast daar hoog en stevig genoeg is om jou gewicht te kunnen dragen. Staat het je soms aan, daaraan te worden opgeknoopt?

— Ik voel er bitter weinig voor, antwoordde Raffles lang zijn neus, en ik geloof ook niet dat het zover zal komen.

— O, ja? Je denkt toch zeker niet, dat je met al je kundigheden en je brutaliteit je uit onze handen kunt bevrijden?

— Ik erken het, ikzelf zal het moeilijk kunnen doen, antwoordde Raffles, steeds even rustig. Maar lelijk brandend braambos, wat ik niet kan, dat zouden, bijvoorbeeld, die daarginds kunnen.

Over de hoofden der anderen heen, wenkte Raffles met een zonderlinge glimlach naar iets, groot en dreigend, dat daar nader kwam uit het westen en met grote snelheid.

Raffles had het gevaarte reeds lang gezien. Zijn scherpe ogen, geschikt om er de duisternis mede te doorboren, had-

den dat grote, snel varende, in een donkere kleur geschilderde stoomschip reeds lang gezien, evenals de twee lange masten, die grote zeilen konden voeren, en dat ook thans deden, zodat het vaartuig, voortbewogen door stoom en door de krachtige wind beide, pijlsnel door de golven sneed.

Maar hij had nog méér gezien.

Hij had de zwarte, vierkante vlag ontwaard, hoog in de voorste mast, met het embleem van de Dood in het midden, een grote, van zilverdraad gestikte doodskop, met twee dijbeenderen gekruist daaronder.

Hij had geen ogenblik getwijfeld, het was een Chinese piraat, die daar snel als de wind naderbij kwam, zonder dat een van de schavuiten aan boord van de motorboot er iets van had ontdekt, geheel vervuld als zij waren met het vooruitzicht, de doodsvijanden van de Bende van de Driehoek te kunnen uitplunderen.

Maar nu wendden allen de blik naar het westen en een doordringende kreet rees uit twaalf, veertien monden.

Onmiddellijk begrepen zij het grote, gemeenschappelijke gevaar. Brutaler dan ooit traden in deze woelige tijd de Chinese piraten op, nu eens zich meester makend van een snelvarend schip, dat zij goed konden gebruiken, dan weer het, na het te hebben leeggeplunderd, meedogenloos in de grond borend, of in brand stekend met alle koppen aan boord.

Zonder medelijden waren zij, en geen slachtoffer lieten zij leven, tenzij het vaststond, dat voor de gevangenen een hoge losprijs kon worden gevraagd. Engelsen en Amerikanen behandelden zij met een zekere onderscheiding, zodra zij konden vermoeden dat een hoge losprijs voor hen zou worden betaald. Bleek echter die hoop ijdel, dan werden ook deze ongelukkigen ter dood gebracht. De zeeschuimers wisten zich in die tijden zo goed als straffeloos, want de Engelsen hadden waarlijk wel aan andere dingen te denken, dan een achtervolging op grote schaal te beginnen tegen deze haaien, deze hyena's der zee, die reeds voor honderdduizenden had-

den gestolen, om nog niet eens te spreken van de waarde der schepen, die zij in de grond hadden geschoten.

De gezichten van de leden der bende waren bleek geworden, alle handen tastten naar wapens, en reeds snelden er enigen naar achteren, om zich in de op sleeptouw genomen motorboot te begeven, toen de schorre stem van Tom Brash bevelend klonk:

— Afblijven van die boot. Begrijp je niet, ezels, dat ze die eenvoudig zouden overvaren? Als wij maar een klein kanon aan boord hadden, Ik zou er wel raad op weten.

— Ik denk niet, dat zij ons kwaad zullen willen doen, meende Tang Ho, die iets door de spreekbuis naar de machinekamer had geroepen, waarop de boot, terwijl 't dek trilde van de krachtsinspanning der machine, nog harder begon te lopen. Want zij zijn toch eigenlijk vrienden van ons.

— Daar zullen zij zelve wel anders over denken, zei Brash grimmig.

Enige tijd werd er niet gesproken. Ieders blikken waren gevestigd op het zeeroversschip. En na tien minuten werd het duidelijk, dat de motorboot, hoe snel zij dan ook voer, langzaam maar zeker werd achterhaald.

De piraat was trouwens ook veel groter, en beschikte zeker over een krachtiger machine.

Henderson was Raffles genaderd en vroeg zacht:

— Maar wij zullen ons toch zeker niet als beesten laten slachten, mylord?

— Waarmee wil je je verzetten, James? vroeg Raffles. Heb je wapens?

— Ik heb mijn vuisten.

— Ik weet hoe sterk je bent, James, maar tegen een revolver of een vlijmscherp mes zullen ze toch wel weinig uitrichten.

Tom Brash, die aandachtig naar Raffles had gekeken en hem met Henderson had zien fluisteren, kwam nu naderbij, en zei, zijn vuisten in de zijden gesteund:

— Luister eens hier, John Raffles. Het loopt ons nu tegen, en de zaken nemen een keer, die ik niet had kunnen verwachten. Daar kom ik rond voor uit.

Nu hebben we biezonder weinig lust, ons maar voetstoots aan die kaper over te geven, en wij zijn van plan te vechten. Daar je nu in hetzelfde schuitje vaart als wij, stel ik je voor, een soort van bondgenootschap met ons te sluiten. Ben je van plan eveneens om je leven te vechten?

— Ik zou het in elk geval onder deze omstandigheden niet graag kwijtraken, zei Raffles kalm.

— We hebben zo het een en ander van je gehoord. Je moet er een erewoord op na houden, is het niet?

— Precies, en ik heb het nog nooit gebroken, zei Raffles uit de hoogte.

— Dat is een opvatting. In elk geval rekenen wij daarop. Je geeft me je erewoord, dat jij en je twee vrienden ons bijstaan zo goed je kunt, zonder je tegen ons te keren, en gemene zaak te maken met die gelé duivels, die ons binnen een half uur zullen hebben ingehaald, want met onze machine loopt het mis, die kan die overbelasting onmogelijk volhouden. Winnen we het gevecht, dan beloof ik je, op mijn beurt, dat wij je laten lopen, mits je je niet bemoeit met wat wij daarna met de kaper zullen doen. Verliezen we het gevecht, dan zul je met ons ten onder moeten gaan. Dat is het risico van het vak.

Raffles bedacht zich geen ogenblik en zei rustig:

— Afgesproken, ook uit naam van mijn vrienden, dat we zo goed mogelijk zullen vechten tegen de zeeschuimers. Ook ik voel er weinig voor, levend in handen van die kerels te raken. Maar ik waarschuw je, dat onze kansen slecht staan. Kijk maar eens, wat een groot schip het is, en ik geloof waarachtig dat zij een mitrailleur op de voorplecht hebben staan of is het misschien een klein snelvuurkanon.

Brash had zijn verrekijker gegrepen, en richtte die op het naderende kaperschip, aan welks mast zich zo dreigend de zwarte vlag had ontplooid.

Hij neep de lippen op elkaar en zei nors, terwijl hij de kijker liet zakken:

— Je hebt gelijk. Maar ik weet niet of ze het wel gebruiken zullen. Ik heb

wel eens gehoord dat zij dat alleen in geval van nood doen. De harde knal van zo'n ding zou wel eens ongewenste mededingers kunnen aanlokken. En zij schieten ook liever niet een schip in de grond, voor ze er zich van hebben meester gemaakt, daar zij geen gevaar willen lopen, met het schip misschien ook een groot fortuin naar de haaien te zenden.

Brash had dit nauwelijks gezegd of een klein rookwolkje maakte zich los van de voorplecht van de kaper, en een waarschuwingsschot donderde over de golven. Het was duidelijk, dat de piraten zich heel weinig bekommerden om de mogelijke gevolgen daarvan. Beide vaartuigen bevonden zich ver ten zuiden van de gewone scheepsroute, daar de motorboot haar koers had gewijzigd, en niemand zou komen opdagen, tenzij bij toeval. De granaat floot gierend over de motorboot heen en sloeg enige honderden meters verder in de golven, die hoog opspoten.

— Het wordt menens, zei Raffles koeltjes. En als gij wilt dat wij u zullen helpen, zult gij ons onze wapens moeten teruggeven.

— Gij zult ze hebben, schreeuwde Brash, terwijl zijn ogen zich naar het kaperschip wendden, dat nu zienderogen op de motorboot won.

Het was een sterk gebouwd, volkomen zeewaardig vaartuig, de boeg sneed zo snel door het water, dat hoge golven ter weerszijden van de voorsteven zich verhieven. De stoommachine werkte blijkbaar op volle kracht, want dikke, pikzwarte rookwolken goldden onafgebroken uit de korte schoorsteenpijp.

Waarschijnlijk was het een plezierjacht, dat had toebehoord aan een rijke Amerikaan of Engelsman, en dat door de zeeschuimers bij een vroegere gelegenheid reeds was buitgemaakt.

Zelfs met het blote oog kon men duidelijk aan boord een groot aantal mannen onderscheiden, die heen en weer liepen, of als katten in het want klommen, of over de verschaning gebukt waren, om naar de prooi te zien, die ze bijna in hun macht hadden.

Een tweede granaat gierde over het

schip, nu wat lager en dichterbij, Brash stampvoette en brulde woest:

— Zij bevelen ons bij te draaien. Wat zou ik doen? Wat zoudt gij in mijn geval doen?

— Ik zou proberen, hen in de grond te boren, antwoordde Raffles bedaard. Het is best mogelijk dat mijn schip daarbij ook verloren zou gaan, maar ik zou althans die gele duivels onschadelijk hebben gemaakt.

— Dat is een schitterend denkbeeld, riep Brash uit, terwijl zijn ogen wraakzuchtig glansden. Deze boot is van staal, en als niet alles bedriegt hebben zij een houten kast. Wij zijn dus in het voordeel, en wij zullen ons zeer goed drijvende kunnen houden.

Hij snelde over het dek, en riep op gedempte toon zijn bevelen, en plotseeling met een wijde boog, terwijl het kielzog als wit schuim op de golven lag, zwaaide de « Mary » om, en keerde op haar weg terug, en zette regelrecht koers naar het grijze kaperschip.

Tang Ho was zelf achter het stuurrad gaan staan, met een uitdrukking van vastberadenheid op zijn geel, breed gezicht.

Nu en dan werd er een bevel naar de machinekamer geroepen.

Alle opvarenden hadden zich plat op het dek neergelegd, zich zo goed mogelijk dekkend achter een opgetaste tros, een watervat of een koekoek, teneinde bij de hevige schok, die zou volgen, niet overboord te slaan.

De kapers, blijkbaar verrast door deze manoeuvre, begrepen zeker niet wat de opzet was van de achtervolgden en bleven hun schip in dezelfde koers doorsturen.

Binnen een paar minuten was de afstand tussen de beide schepen vermindert tot nauwelijks driehonderd meter, en nog altijd stevende de « Mary » met volle kracht en kaarsrecht op het grijze schip toe, klaarblijkelijk met het voornemen, het terzijde aan te varen.

Maar toen de beide vaartuigen nog nauwelijks honderd meter van elkaar waren verwijderd, begreep men aan boord van de zeeschuimer het wanhopige plan van het opgejaagde wild.

Een gehuil van woede steeg op, er kraakten enige geweerschoten, en Tang Ho, midden in het hart getroffen, liet het stuurrad los en viel met een schorre kreet plat voorover op het dek.

Direct stond er een man op, ondanks het dreigende gevaar van de fluitende kogels, knielde achter het stuurwiel neer en greep het met zijn sterke vuisten vast.

Die man was Henderson.

Maar, helaas, de « Mary » was uit de koers geraakt, en het kaperschip had tijd gehad, het roer een weinig te wenden, en nu wachtte het de motorboot af, zoals de stier het de tijger doet, die hem wil bespringen.

Henderson probeerde nog, de boot terzijde te doen uitwijken, om opnieuw op het kaperschip aan te sturen, maar daartoe was het te laat.

Het volgende ogenblik schuurden de beide vaartuigen rakelings langs elkaar, een hevige botsing had plaats en als een troep apen, krijsend en met hun wapens zwaaiend, lieten de zeeschuimers zich op het dek van de motorboot, dat bijna twee meter lager lag dan dat van hun eigen schip, vallen.

Een bloedig gevecht nam een aanvang. Het was duidelijk dat er geen kwartier gegeven werd, tenminste niet aan de Chinezen. De leden van de Bende van de Driehoek, verdedigden zich als mannen, die weten dat zij toch verloren waren, en hun vlijmscherpe messen boorden zich in tal van lichamen. Zij verweerden zich met handspaken, met revolvers, en als zij ontwapend waren, dan klampten zij zich aan hun tegenstanders vast, zwiingend en verbitterd, en beten hen als wilde dieren, of trachtten hen naar de verschansing te dringen, waar zij zich met de vijand tegelijk over boord wierpen, hem omstrengelend tot het laatst, en met hem de dood ingaande.

Spoedig was het dek glibberig van het bloed, en wie viel, die was verloren.

Maar onmogelijk kon deze strijd lang duren. De overmacht was veel te groot. Voor iedere zeerover die viel, kwamen er minstens twee weer in de plaats, en soms wel drie. Binnen enkele minu-

ten waren er van de Chinese bandieten, die zich aan boord van de « Mary » verborgen hadden, nog slechts twee in leven, die zich met de moed der wanhoop verdedigden, ieder gewapend met een stuk ijzer, dat zij om hun hoofd zwaaiden en deden neerbeuken op de koppen hunner aanvallers. Een hunner kreeg een messtoot tussen de schouderbladen, en de ander kreeg tegelijk van twee zeeroovers twee kogels in het hoofd.

De blanken verdedigden zich tot het uiterste, maar er was niet veel ruimte, zij gleden telkens uit, zij hadden geen armslag, en het einde was gemakkelijk te voorspellen, al had Brand ook reeds drie der kerels neergeschoten. Zijn revolver was nu leeg en hij poogde zich met de kolf te verdedigen. Maar een slag met een stuk hout op het hoofd verdoofde hem, hij wankelde, verloor ieder begrip van wat er gebeurde, en rolde bewusteloos tegen het watervat.

Henderson was prachtig. Hij had, alsof het jonge katten waren, reeds vier van zijn aanvallers overboord gesmeten, zonder zich daarbij erg in te spannen, maar nu wierpen er zich niet minder dan zes man tegelijk op hem, klampten zich aan zijn benen vast, wurgden hem bijna, door hun armen om zijn nek te slaan, en belemmerden zijn bewegingen.

Met die kronkelende lichamen aan het zijne gehecht als bloedzuigers, wist de reus toch nog de verschansing te bereiken, en die hele hoop van wringende, vechtende lijven, verdween tegelijkertijd in de golven.

Maar bijna op hetzelfde ogenblik werd ook Raffles ontwapend en overmeesterd.

Het gevecht was ten einde. De zeeschuimers wierpen alle Chinezen, gewond of dood, meedogenloos over boord, doorzochten snel de gehele motorboot, en staken het schip in brand.

Het kaperschip verwijderde zich van de plek, waar het moorddadig gevecht had plaatsgehad, met de buit, en twee blanken aan boord.

Dat waren Brand en Raffles. Brash dreef ergens op de met bloed gekleurde golven met verbrijzelde hersenpan, en van Henderson was niets te bespeuren.

HOOFDSTUK IV

DE HINDOE

Het duurde niet lang of Raffles en Brand hadden begrepen, waaraan zij het behoud van hun leven te danken hadden.

De kapitein van het kaperschip, een breedgebouwde Chinees met een gemeene tronie, Kim Li geheten, moest op de een of andere wijze kennis hebben gekregen van het verblijf van twee rijke Engelsen met een bediende te Shanghai en hun pogingen om een boot te vinden. Het was al direct duidelijk dat de kerel niet wist wie zijn gevangenen eigenlijk waren. Hij hield hen alleen voor rijk, en hoopte dat zij hem levend meer zouden opleveren dan dood, door hen zolang vast te houden, totdat er een goede losprijs voor hen betaald zou zijn. Met Brash was het iets anders, dat was maar een bandiet, een gevaarlijke concurrent, en die had men dan ook onmiddellijk de hersens ingeslagen en over boord gegooid.

Kim Li had de achtduizend dollar gevonden in de hut van de gesneuvelde Tang Ho, en hij had dadelijk begrepen dat die afkomstig moesten zijn van de beide westerlingen.

Raffles begreep een en ander uit het gesprek, dat Kim Li, toen hij nog nauwelijks tien minuten aan boord was, met hem voerde in niet al te fraai, maar in ieder geval verstaanbaar Engels.

Hij bevond zich nog aan dek, met stevige touwen gebonden aan de mast, en hield onafgebroken de blik gericht op

het brandende scheepje, dat hem naar Japan had moeten brengen en dat nu reddeloos ten onder ging. Terwijl hij nog dacht aan Henderson en wat er van de arme jongen geworden mocht zijn, trad Kim Li op hem toe, boorde zijn zwarte, scheve oogjes in die van de gevangene en begon hem te onderwerpen.

— Naam?

— Ik ben graaf Palmhurst, antwoordde Raffles dadelijk, de naam noemend, die hij in zulke omstandigheden meestal gebruikte.

— Geld?

— Gehad. Wat ik nog bezat, heb ik aan Tang Ho gegeven. Van de doden niets dan goeds, maar hij was een vuige dief, die mijnheer Tang Ho.

— Kun je aan geld komen?

— Dat zou misschien wel gaan.

— Dat wordt dan een losprijs van 20.000 pond sterling, voor jou en je vriend.

— Dat is je niet mis, merkte Raffles spottend op. En waar wil je ons in afwachting daarvan heenbrengen?

— Gaat je niet aan. Je zult naar een plaats gebracht worden, vanwaar je niet zult kunnen ontsnappen, en zorg maar dat het geld er spoedig is, of...

Kim Li maakte een dreigend gebaar, dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet. Toen keek hij nog eens verachtelijk neer op Brand, die juist uit zijn bewusteloosheid ontwaakte, schop-

te naar hem, en verwijderde zich.

Hij was nog niet uit het gezicht, toen Raffles zijn stem verhief en riep:

— Pardon, mijnheer de zeeschuimer. Ik heb nog een verzoek te doen voor je weg gaat.

— Wat is er? vroeg Kim Li nors.

— Eten, antwoordde Raffles laconiek. Die kleine vechtpartij heeft mij hongerig gemaakt.

Kim Li kwam een paar stappen op zijn schreden terug en zei dreigend:

— Jij en die vervloekte duivels, die nu door de vissen gevreten worden, hebben twaalf van mijn beste mannen gedood. Ik weet eigenlijk niet wat mij weerhoudt, je overboord te smijten.

— De 20.000 pond, denk ik, antwoordde Raffles langs zijn neus weg. En nu zou een hapje eten mij zeer aangenaam zijn. Ik kan ook niet inzien, wat die touwen moeten beduiden, waarmee je mij en ook mijn vriend gebonden hebt. Je denkt toch niet dat ik midden in de Chinese zee van boord zal springen?

Kim Li haalde minachtend de schouders op, en antwoordde:

— Denk je dat ik zo'n rijke buit zo slordig zou behandelen? Mij niet gezien. Die touwen zijn best.

— Zoals u hoogmogende verkiest, maar geef ons wat te eten.

De kaperkapitein keerde zich om, en ging zijwend heen. Een ogenblik daarna kwam een andere Chinees met een platte mand, waarin zich, op kleine matjes, droge rijst, in kleine stukjes gesneden vlees, een porseleinen kom met kerrysaus en nog een schaal met moten gedroogde vis bevonden.

Achter de kok liepen twee zwaargewapende kerels, die de touwen van Raffles en van Brand zover losmaakten, dat zij althans hun armen konden bewegen, om het eten met de vingers aan de mond te brengen.

Beiden hadden te veel honger om zich veel om tafelmanieren te bekommeren. Zij aten en moesten erkennen dat die Chinese toebereide spijzen niet eens zo kwaad smaakten, maar terwijl zij aten, dachten zij voortdurend aan Henderson. Bevond ook hij zich hier aan

boord? Waar was hij dan? Waarom had men hem niet, evenals hen beiden, op het dek gebracht?

Was hij misschien gewond, en lag hij ergens beneden in een bedompte kajuit?

Was hij misschien...?

Neen, aan die mogelijkheid wilde Raffles niet denken. Het was hem ondraaglijk, te moeten geloven, dat de brave kerel niet meer in leven zou zijn, zonder dat hij hem voor de laatste maal de hand had kunnen drukken.

Raffles besloot een poging te doen, om zekerheid te krijgen.

Hij wendde zich tot een van de zeerovers, die met over elkaar geslagen armen zwijgend hadden toegezien, hoe het voedsel verdween en zei:

— Er was nog een Engelsman aan boord van de motorboot, die in mijn dienst was. Waar is hij? Wat is er met hem gebeurd?

— Waar hij is weet ik niet, maar ik denk in de hel, antwoordde de Chinees met een kakelend lachje. De haaien zullen hem wel hebben opgevreten. Klaar? Dan weer de touwen.

Met gebogen hoofd, stom van smart, liet Raffles zich de touwen weer om de borst slaan, en aan de mast binden.

Er was nog een flauw straaltje hoop, die kerel kon hem wel bedrogen hebben.

Hij maakte Brand deelgenoot van zijn mening, zodra de drie Chinezen waren verdwenen, maar Brand schudde droevig het hoofd en zei:

— Ik vrees het ergste, Edward. Ik meen zeker te weten dat ik hem wel met vijf, zes Chinezen overboord heb zien tuimelen. Zij kleefden aan hem vast als bloedzuigers.

— Ik kan het bijna niet geloven, dat hij er niet meer zou zijn, zei Raffles met zachte stem.

Zijn blikken dwaalden over de golven. Er stond bijna geen wind, en de zee was olie gelijk. Niets verried, dat daar nauwelijks een half uur geleden zo wanhopig gevochten was. Alleen was heel in de verte nog de motorboot te zien, die in lichte laaie stond, in grote rookwolken gehuld.

Maar juist op dat ogenblik liet zich

van verre een doffe knal horen, waarschijnlijk was de olietank ontploft, het schip leek te steigeren, stak de voorsteven hoog in de lucht, en zonk toen plotseling weg.

Op het dek van het kaperschip bevonden zich op dat ogenblik niet meer dan acht of tien mannen, die met allesbehalve geruststellende blikken naar de beide gevangenen keken.

Telkens als er een van hen voorbij kwam, spuwde hij met een verachtelijk gebaar in de richting van de gevangenen op het dek.

Traag kropen zo de minuten, de kwartieren voorbij.

Raffles en Brand hadden kans gezien, daar het staan tegen de mast hen vermoeide, zich op het dek in zittende houding neer te laten, waarbij de dikke touwen langs de gladde mast neergleden, zonder dat het echter mogelijk viel, ze te verbreken.

Zij waren rug aan rug tegen de mast gebonden, maar door zich voortdurend heen en weer te draaien, waren zij erin geslaagd, bijna naast elkaar te komen zitten.

Hun houding was nog altijd erg ongemakkelijk, maar toch niet meer zo vermoeiend als aanvankelijk.

Opeens werd hun opmerkzaamheid getrokken door een luid getier, gevloek, en haastige stappen, die een trap opkwamen.

Niet zonder moeite wendden zij de blik een weinig terzijde, en toen zagen zij een zonderling schouwspel.

Over het dek rende een man, blootsvoets met een wijde, brede broek van blauw linnen aan, en over het naakte bovenlichaam niets dan een versleten vest, dat hem een beetje te nauw was en openhing over zijn bruine borst.

Er was een lap om zijn hoofd gewikkeld, bij wijze van tulband.

Raffles zag op het eerste gezicht, dat de man een Hindoe was.

De man snelde op de verschansing toe, met een viertal Chinezen achter zich, die hun dolken getrokken hadden.

Een hunner was gewapend met een revolver en scheen te willen vuren, toen de zeerover, die naast hem liep, het wa-

pen neerdrukte, zodat de kogel in het dek drong, en hem iets in het Chinees toeschreeuwde.

Juist op het ogenblik dat de Indiër zich over de verschansing wilde slingeren, om in zee te springen, een krankzinnige, wanhopige daad daar men hier honderden mijlen van enig land was, en de zee krioelde van haaien, wier rugvinnen nu en dan zichtbaar waren, werd hij vastgegrepen door de Chinezen, die hem hadden ingehaald.

Hij werd achterover gerukt, en ondanks zijn woedend verzet werd hij overmeesterd, en zijn armen stijf op zijn rug bijeengebonden.

Op de flank van het schot waren nog anderen komen toesnellen, waaronder Kim Li, de aanvoerder, blijkbaar in zijn maaltijd gestoord, want het vet droop hem langs lippen en kin.

Dadelijk bulderde hij, zodra hij zag wat er aan de hand was.

— Wie is de ezel, die hem heeft laten ontsnappen? Wie is het ezelsveulen, die ons de vijfduizend pond zou doen verliezen, die door de Engelse regering zijn uitgelooft voor de aanhouding van deze man?

Er kwam geen antwoord. De Hindoe echter had met een laatste inspanning de Chinezen van zich af weten te duwen, rende nu, nog altijd gebonden, op Kim Li toe, en krijste hem toe:

— Driedubbel overgehaalde ezel. Voor de laatste maal doe ik nog eens mijn aanbod. Ik heb je mijn woord gegeven, en het woord van Bela Shandar is minstens evenveel waard als het jouwe.

— Het woord van een mitter, die al een half jaar door de Engelse regering gezocht wordt, zei Kim Li minachtend.

Beiden hadden zich van de Engelse taal bediend, en zij schreeuwden nu zo hard, dat Raffles en Brand duidelijk konden verstaan wat zij zeiden.

De Hindoe was vaalbleek geworden, en zijn ogen schoten vonken, toen hij hernam:

— Je bent een schurk, Kim Li. Maar je bent een nog groter stomming. Wanneer je mij uitlevert aan de regering te Bombay, zoals je van plan bent, dan

krijg je hoogstens vijfduizend pond sterling uitbetaald, en het is nog de vraag of ze je niet veel liever zullen ophangen, inplaats van je te betalen. Maar stem je toe om me naar Siam te brengen, en naar de plaats die ik je genoemd heb, dan zal ik zoveel van je mannen als je zelf maar wilt aanwijzen, naar de plek brengen, waar ik mijn schat verborgen heb.

— O ja? zei Kim Li, wat gek. Gisteren was het een schat, die zich in een tempel bevond. Toen sprak je er helemaal niet van, dat je de poet zelf verborgen had, zei de Chinees schamper. Houd je tante voor de gek.

— In ieder geval komt de schat mij toe, omdat ik haar ontdekt heb, riep de Hindoe woedend. En ik zal je geen vijfduizend, ik zal je tienduizend pond geven.

Kim Li keek de Hindoe nog altijd spottend aan, het was duidelijk, dat hij van het hele verhaal van de Hindoe geen woord geloofde.

Raffles zowel als Brand begrepen echter onmiddellijk de betekenis van de korte woordenwisseling. Reeds een paar jaren geleden was de naam van Bela Shandar in de dagbladen genoemd, als een gevaarlijk opstandeling, die tot tweemaal toe gepoogd had, de Sikhs in zijn landstreek tot opstand aan te zetten, en de tweede poging zou bijna gelukt zijn als er geen verraad was gepleegd, waardoor Shandar verplicht was overhaast te vluchten. Elders echter zette hij zijn gestook weer voort, en het was aan zijn onmiddellijke invloed toe te schrijven, dat in Bengalen twee hooggeplaatste regeringsbeambten verraderlijk vermoord werden.

Toen verloor tenslotte de onderkoning het geduld, en inziende dat er tot iedere prijs paal en perk moest worden gesteld aan het drijven van deze gevaarlijke Indiër, deed hij Shandar vogelvrij verklaren, en zette een prijs van vijfduizend pond op zijn aanhouding.

Wat Shandar echter in de Chinese Zee uit te richten had, dat was Raffles niet duidelijk. Misschien wilde hij tijdelijk het land ontvluchten, waar de grond hem wat al te heet onder de voe-

ten werd. Hoe dit ook zij, het stond vast dat het piratenschip noodlottigerwijs de weg gekruist had van het vaartuig, waarop hij zich bevond, en dit zou waarschijnlijk wel het lot gedeeld hebben van de « Mary ». Mogelijk waren alle opvarenden vermoord. Mogelijk echter bevonden zich nog meer gevangenen aan boord, wier leven waarde had voor Kim Li.

Die Chinees moest wel over uitstekende bronnen van inlichting beschikken, anders viel het niet te verklaren, hoe hij zo precies wist, wie en wat die Indiër was. Wel is waar, dat er nog geen maand geleden een nauwkeurig signalement van Shandar in bijna alle in Voor-Indië uitkomende bladen had gestaan, maar dat de Chinees hem daarvan zou hebben herkend, was wel wat onwaarschijnlijk.

Het meest voor de hand lag, dat de Chinees de Indiër, evenals de anderen, eenvoudig over de kling had willen jagen, en dat deze toen, om zijn leven te redden, zijn naam genoemd had, wel wetende dat de hebzucht van de piraat hem zou drijven, zijn gevangene in het leven te laten.

Intussen stonden nog altijd de twee mannen tegenover elkaar, totdat Kim Li kortaf beval:

— Breng hem weer naar het cachot terug, ditmaal goed gebonden, en laat hem niet weer ontsnappen, want wee de schuldige.

— Je weigert dus? Je gelooft mij niet, gilde de Hindoe, buiten zichzelf van woede.

— Ik geloof liever aan de vijfduizend pond van de Engelse regering, antwoordde de Chinees grijnslachend.

De Hindoe keek hem nog eens door-dringend aan, en draaide zich toen om, boog het hoofd, en liet zich, zonder verdere tegenstand te bieden, wegleden en opsluiten.

Weer kropen de uren voort, en onafgebroken voer het grijze schip over de nauwelijks bewogen golven. Men had de zwarte vlag ingehaald, en niets kon op dit ogenblik de ware aard van het schip verraden, daar het snelvuurkanon onder een zeil was verborgen.

Raffles en Brand spraken niet veel meer. Het was alsof een doffe moedeloosheid zich van hen meester had gemaakt. Zij dachten aan Henderson.

Enige tijd later meende Raffles uit de stand van de zon, die doorbrak, te kunnen opmaken, dat het vaartuilg zich in een zuiver zuidelijke richting voortbewoog.

Misschien was Kim Li wel van plan, zich allereerst naar Voor-Indië te begeven, teneinde daar, door een betrouwbare handlanger, de losprijs voor zijn kostbare gevangene in ontvangst te gaan nemen. Misschien meende hij, dat hij ook het geld voor de vrijkoping van de beide Engelsen daar het gemakkelijkst, en met de minste kans van gevaar zou kunnen ontvangen.

Het was nog altijd zeer warm, maar nu en dan zwaar bewolkt, en alles wees er op, dat er, misschien nog diezelfde nacht, een van die heftige onweders zou losbarsten, die in een ommezien een zee, kalm als een meer, in woeste beweging kunnen opzwepen.

Raffles had een paar malen getracht, de touwen die hem bonden, wat losser te maken, maar zij waren door een deskundige geknoopt en hij zag er spoedig het onmogelijke van in.

Trouwens, wat zou de vrijheid hem baten op een schip, waar zich toch nog

minstens twaalf of veertien welbewapende mannen bevonden, die zeker weinig onslag met hen zouden maken, wanneer zij zouden willen pogen, zich het bezit over het schip te verzekeren.

Ja, als zij Henderson nog maar gehad hadden. Met die reus als helper zou het misschien te wagen zijn geweest.

Maar, helaas, nu lag Henderson waarschijnlijk op de bodem der zee, als de haaien hem niet reeds verslonden zouden hebben.

Raffles kon en wilde hieraan nog niet denken. Weg met dat afschuwelijke denkbeeld, dat hun trouwe makker op zulk een vreselijke wijze aan zijn einde was gekomen.

Er werd hun nog wat eten gebracht, en zij aten zo langzaam zij konden, om des te langer te kunnen genieten van het heerlijke gevoel van vrijheid, nu tenminste hun armen ontbonden waren.

De zon zonk vuurrood naar de kim, en nog altijd gleeed het grijze schip met onverminderde snelheid over de golven. Er kon niet langer meer aan worden getwijfeld. Kim Li was stellig voornemens, een Indische haven op te zoeken, of beter gezegd, de nabijheid daarvan, want hij zou wel zo verstandig zijn, zich niet al te dicht te wagen in de nabijheid van land.

HOOFDSTUK V

DE BEVRIJDING

Het was een stikdonkere nacht.

Er was geen maan, de hemel had zich met wolken bedekt, van de sterren was er geen enkele te zien. Er was wat wind komen opsteken, en merkbaar was de snelheid van het vaartuilg een weinig verminderd. Men hoorde hoe de korte golven tegen de boorden klotsten.

Voordat het geheel duister was, had Raffles aan bakboord heel in de verte

een paar kleine eilandjes gezien, die hij herkend had. Zij maakten deel uit van de groep der Luchu Archipel, en nu wist hij ook met zekerheid, dat zij zuidwaarts waren blijven stevenen. Voortgaande met diezelfde snelheid, zou het kaperschip bij het krieken van de volgende dag Formosa kunnen bereiken.

Men had de gevangenen aan de voet van de mast gelaten, en alleen de tou-

wen een weinig gevierd, zodat zij zich althans, zij het met moeite, op het dek konden uitstrekken.

Het was echter bijna niet mogelijk, zelfs voor geharde mannen als zij waren, met de armen op de rug gebonden te slapen.

Zij hadden bijna geen gevoel meer in die ledematen. En nu fluisterden zij zacht met elkaar.

— Zie je helemaal geen kans, Edward je van je touwen te bevrijden?

— Neen, want ik heb geen enkel scherp voorwerp, dat mij daarbij zou kunnen helpen. Die Chinezen zijn bijzonder sluw, en ik zie geen spijker, geen ijzeren beslag, niets waaraan ik het touw zou kunnen stukrijten. En trouwens, wat zou het ons baten? Zie jij kans, je van twaalf of veertien mannen meester te maken? Voor wij wapens zouden hebben, zouden wij overvallen en neergeslagen zijn.

— Maar er zijn zeker niet meer dan vier man aan dek, Edward.

— Waarvan er twee vlakbij ons zijn gebleven, die ons moeten bewaken, zei Raffles, schouderophalend. Je weet, dat ik niet gauw voor een moeilijkheid terugdeins, maar ditmaal zie ik geen uitweg. Een enkel schot, en het hele schip is gealarmeerd.

— Kun je de roerganger zien? vroeg Brand na enige ogenblikken.

Raffles tuurde met zijn scherpe ogen in de duisternis, en antwoordde toen fluisterend:

— Ja, hij staat in het glazen kastje, op de commandobrug.

— Zouden wij niet kunnen proberen, natuurlijk na ons eerst te hebben bevrijd, achtereenvolgens de mannen op het dek, en dan de slapende in hun kooien te overmeesteren?

— Het ware te beproeven, als wij ons leven in de waagschaal willen stellen, Charles. Maar hoe moet het met die touwen?

— Ik zie wel kans, met mijn tanden het koord om je borst te bereiken. Wil ik het beproeven?

Raffles weifelde een ogenblik en antwoordde toen kortaf:

— Ga je gang. Alles is beter dan

werkeloos te blijven. Natuurlijk ben ik niet van plan, ook maar één penny in hun bezit te laten komen, voor mijn vrijheid.

De beide mannen schoven zo dicht mogelijk naar elkaar toe, en toen bracht Brand zijn mond bij het touw, dat dwars over de borst van Raffles was gespannen, en zette er zijn scherpe, sterke tanden in.

Brand had een sterk gebit, maar hij bemerkte aanstonds dat het een zaak zou worden van uren. Het touw was hard en taai. Toch wilde hij niets onbeproefd laten en hij begon aan het touw te bijten en te knagen, en verheugde zich, telkens als er een van de fijne vezeltjes zich begaf en lossprong.

Herhaaldelijk moest hij echter ophouden, en snel zijn vroegere houding aannemen als hij de zachte, katachtige schreden hoorde van een der bewakers.

Intussen nam de wind in kracht toe, telkens heftiger werden de stoten, maar tot dusverre kwam hij gelukkig uit de goede richting.

Ineens was het de beide mannen, alsof zij boven het gieren van de wind uit, in hun onmiddellijke nabijheid, een kortstondig geluid hoorden, een zwakke kreet het geluid van een worsteling, een doffe bons.

Dadelijk echter werd alles weer overstemd door het klagend huilen van de wind door het touwwerk, het knarsen van de sloepen in de davits.

Onwillekeurig hadden zij beiden even het hoofd opgericht, maar toen zij na een paar minuten niets meer hoorden, begon Brand zijn muizenwerk opnieuw en weer beten zijn tanden in het taai hennep.

Hij zag spoedig in, dat de hele nacht er wel mee zou heengaan, en toch gaf hij het niet op.

Eensklaps echter trok hij verschrikt het hoofd terug.

Een hand had zijn schouder aangeraakt.

Blijkbaar had een van de Chinezen lont geroken en kwam zich nu overtuigen.

Inplaats daarvan echter hoorde hij een bekende, zacht fluisterende stem,

die hem als hemelse muziek in de oren klonk, en die dicht bij zijn oor sprak: — Laat dat maar, mijnheer Brand. Ik geloof dat ik iets beters heb.

Tot zijn onuitsprekelijke vreugde, terwijl zijn hart in zijn borst tegen zijn ribben bonste, zag Brand de geweldige gedaante van Henderson, die zich over hem heenboog, en zag ook het zwakke glanzen van een klewangkling.

Hij voelde hoe het vlijmscherpe staal gemakkelijk door de koorden heensneed die zijn armen gebonden hielden, en toen was hij vrij.

Onmiddellijk herhaalde de reus, plat op zijn buik liggend, dezelfde bewerking met de koorden, die Raffles bonden en toen rekten de beide vrienden hun armen uit, bogen ze, wreven de vermoeide spieren, tot er weer leven in kwam en het bloed weer vrij door hun aderen stroomde.

Eindelijk zei Raffles, in de duisternis tastend naar de grote hand, die hem bevrijd had:

— De hemel zij gedankt, dat je nog leeft, James. Wij vreesden, dat je verloren zoudt zijn. Wat is er met je gebeurd?

— Wel, mylord, ik ben met een stuk of vijf, zes van die gele schoeljes overboord gegaan, ik heb hen van mij af weten te trappen, en toen heb ik mij maar schuilgehouden, omdat ik zag dat gij en mijnheer Brand, die bewusteloos was, juist aan boord van dit schip werden gebracht. Ik zag wel in, dat kalnte alleen me kon redden, en dat vechten op dat moment weinig zou baten. De hele namiddag heb ik, na achter het schip te zijn omgezwommen, in een van de ankerkettingen gehangen, en het was een groot geluk, dat het schip een schuine achtersteven heeft, zodat ze mij van het dek af onmogelijk konden zien, waar ze zich ook bevonden. En toen het donker werd, ben ik aan boord geklommen, en dat is alles.

— Is dat alles, James? En onze bewakers dan?

— Eén heb ik juist bijtijds de keel dichtgeknepen, voor hij kon schreeuwen, een prop in zijn mond geduwd en gekneveld. Het was een groot geluk voor

me, dat toen juist zijn kameraad zich even verwijderd had. Hij kwam eigenlijk wel wat vroeg terug, zag me, en lichtte dit ding reeds naar me op, om me de kop te kloven, toen ik hem gelukkig nog juist voor was, met meer geluk dan wijsheid zijn pols wist te grijpen, en hem toen met zijn eigen klewang een harde tik op de hersens gaf zodat hij het ding liet schieten. Ik geloof niet, dat er heel veel aan hem valt op te lappen, mylord. Vindt u het héél erg?

— Je hebt gedaan, James, wat ieder ander in jouw omstandigheden zou doen, stelde Raffles hem met een zacht, kort lachje gerust. Wij hebben hier te doen met het uitvaagsel van de Chinese maatschappij. En wij hebben het recht, om voor ons leven te vechten.

Raffles zat zijn armen nog te wrijven, om de bloedsomloop te herstellen, toen Brand bijna onhoorbaar fluisterde:

— Allen neer. Ik geloof, dat ik voetstappen hoor. James, jij als de bliksem achter dat gangspil.

De schim van Henderson loste zich op in de duisternis en de beide mannen strekten zich uit aan de voet van de mast, de ogen wijd geopend, en gereed om op te springen, en hun leven duur te verkopen.

— Waarschijnlijk waren het twee Chinezen, die daar naderden, om de bewakers af te lossen.

De schreden van de blote voeten over het houten dek kwamen steeds naderbij, en hielden toen plotseling op.

Raffles vermoedde, dat zij een der bewegingloze lichamen hunner makkers hadden gevonden, en hij begreep dat hij nu aanstonds in actie moest komen, zo alles niet verloren zou zijn. Hij stootte Brand in de zijde, om hem te waarschuwen, sprong als een kat op, en wierp zich onverhoeds op een van de Chinezen, die, tot zijn ongeluk, juist over zijn gebonden en geknevelde makker stond heengebogen.

Voor de man tijd had om overeind te komen, had Raffles zich met zijn volle gewicht op hem geworpen en zijn handen om zijn keel geslagen.

De Chinees verzette zich uit alle

macht, sloeg, beet en krabde, trachtte het mes in zijn gordel te grijpen, maar Raffles lichtte hem een weinig op, en deed toen zijn hoofd op zo gevoelige wijze kennismaken met het dek, dat de greep van zijn tegenstander eensklaps verslaptte, en deze roerloos bleef liggen.

Met de tweede man was het bijna verkeerdt afgelopen. Want die had een revolver, en ofschoon Brand hem vast omklemd hield, zag de vent toch kans het wapen uit zijn zak te halen.

Zijn vinger had reeds de trekker gezocht, maar voor hij kon vuren, was Henderson weer te voorschijn gesprongen en met een formidabele vuistslag in de nek, velde hij de Chinees, die in zijn val met het hoofd tegen het ijzeren gangspil sloeg.

Hijgend stonden de drie mannen een ogenblikje stil, op de volmaakt donkere voorplecht, en constateerden, dat zij zich op een zeer gelukkige wijze hadden kunnen ontdoen van vier hunner gevaarlijke vijanden.

Het was nu de vraag, of de roerganger niets gezien had van alles wat er daar voorviel.

Tot hun geluk had de man wel aan andere dingen te denken. De wind was steeds heviger komen opsteken, en hij had al zijn aandacht nodig bij het kompas en zijn stuurrad dat hem nu en dan door de hevige zeeën, die nu dwars inkwamen, uit de handen dreigde te worden geslagen.

Brand stak in de duisternis een hand uit naar Raffles, wist zijn mouw te grijpen en bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij diens oor, om fluisterend te vragen:

— Wat gaan we nu doen? Ben je van plan je van het hele schip meester te maken? Zullen wij niet liever in een der jollen proberen te vluchten?

— Geen sprake van, Charles, antwoordde Raffles op dezelfde toon. Zelfs bij een kalme zee zou het ondoenlijk zijn, want we zijn hier honderden mijlen van ieder land. De storm is nog niet eens op zijn hoogst, en een kleine vlet zou dadelijk worden omgesmeten. Wij moeten het schip hebben.

— Dat zal heus niet moeilijk zijn,

mylord, mengde zich nu de reus in het gesprek. Er zijn niet zoveel zeeschuiemers meer over, daar beneden heb ik er enigen stomdronken in het vooronder zien liggen, en met de overigen zullen wij het wel klaarspelen.

— Je ziet dat het ons niet moeilijk zal vallen, Charles, hernam Raffles glimlachend. Dit lijkt mij een voortreffelijk zeewaardig schip, en ik ben zeker dat wij, als wij maar voor de storm blijven uitloopen, binnen enkele dagen de kust van Siam zullen hebben bereikt.

— De kust van Siam? vroeg Brand verwonderd. Wat moeten wij daar doen? Zou het niet wel zo verstandig zijn, de dichtstbijzijnde Japanse haven op te zoeken? Dat was immers oorspronkelijk je plan? Waarom nu ineens Siam?

— Wel, omdat Raheng in Siam ligt, antwoordde Raffles bedaard. En in Raheng ligt de tempel, waar onze vriend Shandar zijn schat heeft verborgen of waar althans een schat begraven is, waarvan hij kennis draagt.

— Ben je werkelijk voornemens, dàar heen te gaan? vroeg Brand verschrikt.

— Maar amice, heb je dan niet eens opgemerkt, dat de Voorzienigheid zelf er zich mee bemoeit? De storm steekt al heviger op, blaast nu bijna pal uit het noorden. Dat wil zeggen, dat wij in de goede richting worden voortgejaagd. Wij moeten de doorgang opzoeken tussen de kust van China en Formosa en eenmaal daar, in de Zuid Chinese Zee, kunnen ons nog hoogstens vier of vijf dagen scheiden van hetzij Singapore, of Bangkok. Oorspronkelijk lag het inderdaad in mijn voornemen, een Japanse haven op te zoeken, maar nu het lot op zulk een onvoorziene wijze ik mag wel zeggen zo goedertieren ons een schip in handen heeft gespeeld, nu ben ik wel verplicht, de mij geboden kans aan te grijpen.

Brand dacht het zijne over de goedertierenheid van de Voorzienigheid, maar hij deed er het zwijgen toe, wel inziende, dat Raffles toch niet van zijn plan zou afzien. Trouwens, wat viel er hier eigenlijk anders te doen? Maakten de drie mannen zich niet meester van het kaperschip en dat wel op staande voet, dan

kon hun lot niet twijfelachtig zijn.

Intussen stak de storm steeds heviger op, en het was duidelijk te zien, dat de man daarboven aanstonds niet langer alleen het stuurrad in bedwang zou kunnen houden. Steeds hoger kwamen de dwarszeeën in, en dreigden hem het roer te ontrukken.

— Kom mee, de tijd om te handelen is aangebroken, beval Raffles zacht.

— Naar de brug? vroeg Brand.

— Neen, laat de man aan het wiel daar voorlopig maar, wij kunnen voor het ogenblik nog niemand missen om zijn plaats in te nemen. Kijk, daar komt al een assistent toelopen op zijn luid geschreeuw, dat is alwéér een tegenstander minder.

Raffles, wel begrijpend dat de twee Chinezen in de stuurhut, op een ogenblik als dit geen aandacht konden wijden aan hetgeen er op het donkere dek gebeurde, trok de beide anderen snel met zich voort, en een ogenblik later waren zij voorbij de gevaarlijke plek, en op het achterschip.

Hier was het zo volkomen duister, dat zij elkaar moesten vasthouden, om elkaar niet kwijt te raken.

De maan was thans geheel verborgen achter dichte, woest voortjagende wolken. En de storm bulderde zo luid, de golven sloegen met zulk een hevig geweld tegen de flanken van het schip, dat het ieder ogenblik leek, alsof het zou kapseizen.

— Maar die ezels kunnen geen schip besturen, schreeuwde Brand eensklaps woedend. Het zijn beunhazen.

— Dat is best mogelijk, zei Raffles kalm, misschien zijn de eerste en de tweede stuurman bij de gevechten omgekomen.

— Waarom neemt de kapitein dan niet zelf het stuurrad ter hand?

— Misschien is hij daar toe niet in staat. Dronken of zo. In ieder geval moeten wij voortmaken, want die twee mannen daar aan het roer, zouden het schip wel eens in groot gevaar kunnen brengen, bij zulk een storm. Als de weerlicht naar beneden. Heb je soms een wapen over, James?

— Ik heb mijn eigen mes gelukkig

nog, mylord, en ik heb er ergens op het dek nog een gevonden, hier is het. En dan heb ik nog een stevige handspaak, die mijnheer Brand misschien wel wil gebruiken.

Hij gaf de jongeman een met ijzer beslagen, korte spaak, die uitstekend geschikt was om er, in de vuist van een sterk man, harde klappen mee uit te delen.

— Nu naar beneden en dat de hemel ons bijsta! Laten wij zoveel mogelijk mensen sparen, want wij hebben enige krachtige armen nodig om het schip te helpen besturen. Wie de hand op een vuurwapen kan leggen, moet er zich onmiddellijk van meester maken. En nu voorwaarts.

Raffles, wiens gave om in het donker te kunnen zien, hem nu uitstekend te pas kwam, had zijn weg gevonden naar het trappat, vanwaar een smalle trap, naar het matrozenlogies voerde.

Hij ging een paar treden af, hurkte toen in elkaar, en kon nu bijna het hele logies overzien, dat verlicht werd door een drietal flauwbrandende petroleumlampen.

Daarbinnen konden zich een stuk of vijftien, zestien mannen bevinden, van wie er echter vijf of zes zo dronken waren, dat zij zich nauwelijks konden bewegen.

Kim Li zat aan de middentafel, en speelde Mah Jong met drie of vier andere Chinezen. Een grote beker, met een of andere drank, stond onder het bereik van zijn hand.

Ondanks de schemering en de dichte rook in de enge ruimte, zou men de benen van Raffles spoedig genoeg te zien krijgen boven op de trap, en daarom liet hij zich bliksemsnel naar beneden glijden, gevolgd door Henderson en Brand. Het volgende ogenblik waren zij te midden der verraste troep Chinezen, die zich echter vrij spoedig herstelden van hun schrik en zich brullend tweemaal stelden.

De handspaak van Brand deed haar werk goed, en Henderson ging op een niet te beschrijven wijze onder een zeztal der gele bandieten, die op hem toe waren gesprongen, gewapend met mes-

sen en ponjaarden, te keer. Hij liep wel een paar sneden op, maar wie hij met zijn ijzerharde vuist trof, die richtte zich niet meer op, die was voorgoed uit de strijd.

De drie mannen bleven zo dicht mogelijk bij elkaar, en stonden met hun rug tegen een der wanden gekeerd, om niet te worden omsingeld.

Raffles had zich al direct weten meester te maken van een grote browning, die een der Chinezen tegen hem had opgeheven, en snel achter elkaar snelden drie, vier schoten.

In die walgelijke lucht van bloed, petroleum en kruitdamp vochten de drie mannen om hun leven en hun behoud.

Verscheidene malen werden zij gewond, maar tot hun geluk niet ernstig, en enkele Chinezen namen reeds de vlucht langs de smalle trap, misschien om hun kameraden te hulp te roepen, die nog hier en daar over het schip verspreid mochten zijn.

Raffles schoot nog een der schuimers neer, juist toen hij bovenaan de trap was aangeland, en de man, in de nek getroffen, stortte ruggelings achterover, in zijn val twee anderen meeslepend.

Toen Brand tenslotte nog een geheel geladen revolver vond in een muurkasje juist even voor Kim Li er op toe wilde snellen, toen was het pleit ook beslecht.

Er waren nog acht Chinezen over, die zich konden roeren, waaronder ook de aanvoerder, maar zij waren ontwapend, en aan de genade van de overwinnaars overgeleverd. Raffles, hijgend nog van het moeilijke gevecht, terwijl

het bloed uit een kleine hoofdwonde over zijn wangen gutste, zei rustig, de Chinees scherp fixerend:

— Je ziet, dat de kans gekeerd is, Kim Li, en let nu goed op wat ik zeg. De storm neemt in kracht toe, en met die twee man op de brug, zijn wij binnen een half uur naar de haaien. Een van mijn vrienden zal dus het roer overnemen. Jullie allen, op vier na, die mij blindelings moeten gehoorzamen en die ik zelf zal uitzoeken, worden in de kapiteinshut opgesloten, en wie zich vertoont, wie mij niet stipt gehoorzaamt, die schiet ik neer als een hond. Is dat goed begrepen?

Kim Li knikte stom, met ogen, die fonkelden van haat, maar blijkbaar inziende, dat hij thans aan het kortste eind trok.

Vlug koos Raffles vier van de krachtigste Chinezen uit, waarna de anderen haastig in de kapiteinshut werden opgesloten. Raffles stak de sleutel in zijn eigen zak. Maar voor hij weer naar het dek snelde, stond hij een ogenblik stil om te luisteren naar een eigenaardig geluid, dat klonk als het steunen van een mens.

Hij keek even rond, en kreeg toen een deur in het oog, vlak naast die van de kapiteinshut gelegen.

Een harde trap deed haar openvliegen.

En daar, in een soort berghok, nauwelijks een meter in het vierkant, zat Bela Shandar, de Hindoe, in elkaar gekrompen, stevig gebonden, en Raffles met schuwe ogen aanziende.

HOOFDSTUK VI

IN HET ZICHT VAN BANGKOK

Raffles keek de man eens goed in de ogen, die hem gluiperig, van terzijde opnamen, en verwijderde zich toen, want hij vertrouwde die Indiër niet en hij had voorlopig genoeg gedaan, door hem lucht te verschaffen.

Hij begaf zich weer naar het dek, waar Brand en Henderson hem wachtten, die de vier Chinezen in bedwang hielden.

Dat was overigens een tamelijk gemakkelijke taak, want de storm was nu zo hevig, dat de zeeschuimers de grootste moeite hadden, zich vast te klampen aan alles wat er maar onder het bereik van hun handen kwam, teneinde niet over boord te worden gesleurd door een van de geweldige stortzeeën, die telkens over het dek zwiepten.

Raffles moest zijn stem tot het uiterste inspannen, om zich verstaanbaar te maken boven het gehuil van de storm, toen hij tot Henderson schreeuwde:

— Neem je plaats achter het stuurrad in, James. Ik kom zo gauw mogelijk bij je. In de machinekamer schijnen de kerels nog niets te hebben gemerkt. Houdt het schip op de golven, onverschillig de

koers. Als het kan een streek ten zuid zuid westen.

— En de Chinezen, mylord?

— Die gooi je er natuurlijk uit.

De wenk was voor de reus meer dan welkom. Hij klom snel het trapje op, en daarboven leek het een ogenblik, alsof de hele stuurstoel uit elkaar zou ploffen. Een ruit vloog aan scherven, toen werd de deur opengeworpen, en een der Chinezen kwam op een niet gebruikelijke wijze de trap af, namelijk met zijn hoofd het eerst, tot hij tenslotte bewegingloos beneden bleef liggen.

De andere man scheen een gevaarlijke deugniet, want men hoorde Henderson in het zuiverste Engels brullen:

— Durft jij je mes gebruiken, lelijkert. Eruit.

En de Chinees kwam er ook uit, al was het dan niet uit eigen wil, want hij raakte zelfs geen enkele trede van de trap aan, maar zeilde in een grote boog door de lucht, belandde tegen de verschansing, en bleef daar roerloos, met het gelaat tegen het dek gekeerd, liggen.

Onmiddellijk was het merkbaar, dat het stuurwiel zich nu bevond in de sterke knuisten van een ervaren stuurman, want aanstonds hield het gevaarlijke rollen van het schip op, en stampend sneed het door de golven, voor de storm. Raffles gaf op het dek zijn bevelen in de Chinese taal, en de vier matrozen gehoorzaamden met een opvallende snelheid, beter dan zij het ooit voor Kim Li hadden gedaan.

Het stoomschip bleek namelijk ook over zeilvermogen te beschikken, zodat Raffles zich haastte van deze gelukkige omstandigheid profijt te trekken, om de reis zoveel mogelijk te bekorten. Hij liet zoveel zeil bijzetten, als zonder gevaar kon geschieden en met een sneltreinvaart vloog nu het kaperschip over de golven.

Aldus ging de nacht voorbij, zonder dat iemand aan slapen kon denken. De storm liet niet af, maar joeg het schip onafgebroken voor zich uit. Men zag Formosa slechts als een onduidelijke vage gedaante, iets schimachtigs, met een eindeloze rand van branding op de rotsen.

Omstreeks twee uur liet Raffles het geheel uitgeputte machinepersoneel vervangen, en daarbij speelde de revolver van Brand een niet onbelangrijke rol.

De machinist en de stoker waren gelukkig dodelijk vermoeid, en vielen bijna aanstonds als blokken neer in hun kooi, zodra zij de toestand begrepen. En degenen die hen vervingen, begrepen, dat verzet niet zou baten, Indien de machine haperde, of het roer werd onklaar, dan zou het schip in deze vliegende storm reddeloos verloren zijn.

Gelukkig nam na enige tijd, de hevigheid van de storm aanmerkelijk af, en men kon er eindelijk aan denken, een weinig rust te nemen.

Wat de Chinezen aangaat, zij waren zo vermoeid, dat men aan hen bijna niets had. Zij konden zich ternauwernood overeind houden en sliepen waar zij stonden.

Van tijd tot tijd ging Raffles of Brand eens poolshoogte nemen in de kapiteins-hut, waar de gevangenen zich bevonden, en alles scheen daar in orde te

zijn.

Die dag gebeurde er weinig bijzonders.

Het zou moeilijk zijn, de Chinezen en hun schip in handen te stellen van de Engelse autoriteiten te Bangkok, zonder zelve gevaar te lopen aan een lastige ondervraging te worden onderworpen, maar Raffles vleide zich, dat hij de zaak wel zo zou kunnen voorstellen, dat hij en zijn metgezellen vrij uit gingen. Hun geld was echter schaars, en toen het schip de volgende dag de Golf van Siam binnenvoer, had Raffles geen plekje van het schip ondoorzocht gelaten, en alles goede buit verklaard, wat hij aan gereed geld en kostbaarheden aan boord kon vinden, alles tezamen tot een waarde van een paar duizend pond sterling.

Raffles had diezelfde dag een kort gesprek gevoerd met Bela Shandar de Indiër en al wilde de man tegenover hem bijna niets loslaten, uit het weinige dat hij zei, kreeg Raffles de stellige indruk dat de Indiër wel degelijk de waarheid had gesproken, en in staat was, voor zijn vrijheid een groot bedrag te betalen. Hij nam zich voor, de Indiër dan ook niet uit het oog te verliezen.

Raffles had gehoopt, lang voor het vallen van de avond de rede van Bangkok te kunnen bereiken, maar in die verwachting zag hij zich bedrogen. Waaraan het lag, viel moeilijk te zeggen, maar het schip minderde merkbaar vaart.

Raffles gaf Henderson bevel, eens naar de machines te gaan kijken. De reus keerde terug met de boodschap, dat een van de cylindres niet meer werkte, en op een schier onbegrijpelijke wijze bedorven was, naar het leek door zand of as. De machinist wist van niets...

Het was duidelijk, dat er iets broeide. Misschien bevonden zich aan boord van het schip hier of daar geheime bergplaatsen, waar wapens te vinden waren.

Wat Bela Shandar betrof, die zwierf als een dolende ziel over het gehele schip, nog altijd klagend en kreunend, soms uren stil staande en turende over de verschansing naar de zijde, waar het land moest komen opdagen dat voor hem zulke grote gevaren kon opleveren.

Raffles en Brand stonden tegen de verschansing geleund, met Henderson aan het roer, en lieten hun blikken over het dek gaan, waar hier en daar een ontwapende zeeschuimer lusteloos zat neergehurkt of sliep.

Raffles balde de vuisten, en bromde:

— En dan te bedenken dat wij thans voor anker hadden kunnen liggen, zonder die onbegrijpelijke averij aan de machine. Het zal nu nog minstens drie uren duren voor wij te Bangkok zijn, dan is het donker, en daarop heb ik het onder deze omstandigheden niet begrepen. Heb je het geld goed opgeborgen, Charles?

— Ik heb het geld in de gordel om mijn middel, en Henderson heeft een klein pakje gemaakt van de rest, dat hij in een waterdicht zakje op zijn borst heeft bevestigd.

— Fijn zo. Het is van veel belang, dat wij daar niet geheel zonder middelen aankomen. Wij hebben geld nodig, om met Bela Shandar naar de plek te gaan waar de tempelschat zich bevindt.

Brand zag de toekomst niet al te rooskleurig in. Iets zei hem, dat er gevaar dreigde. Twee uren later bleek, dat hij goed gezien had.

De duisternis was bijna volkomen, en men zag in de verte reeds de lichtjes pinken van Bangkok, dat tegen de helling van een lage heuvel is aangebouwd. Brand had Henderson juist weer aan het stuurrad afgelost, toen hij een geluid hoorde, dat zijn aandacht trok. Het klonk alsof er iets tegen de scheepswand sloeg. Dadelijk daarop hoorde hij het knarsen van staaldraad over een blok. Hij stond nog verwonderd te luisteren, niet goed begrijpend wat dit kon zijn, toen zijn oor alweer een ander geluid opving. Ditmaal was het dat van riemen, die blijkbaar snel door het water bewogen werden.

Brand snelde naar het uiteinde van de commandobrug en poogde de duisternis met zijn blikken te doorboren. Afgaande op het geluid van de plassende riemen, zag hij op het water iets dat heftig bewoog.

Onmiddellijk liet hij een waarschu-

wingskreet horen en zijn stem schalde over het schip:

— Halo, Halo. Daar zijn er een paar met de vlet aan de haal.

Onmiddellijk stormde Raffles de trap op naar de commandobrug. Zijn scherpe ogen hadden dadelijk de kleine vlet gevonden, die in allerijl koers zette naar de vaste wal. Het bootje was zeker al een kabellengte van het schip verwijderd, en twee of drie mannen, dat was niet goed te zien, roeiden alsof hun leven ervan afhing.

Tegelijkertijd hoorden de beide vrienden duidelijk op het achterschip krijsende stemmen van de Chinezen.

— Wat schreeuwen die kerels toch? riep Brand verwonderd en ongerust.

— Zij willen Kim Li achterna, antwoordde Raffles opgewonden. Hij is er van door met de Indiër, en een of twee medeplichtigen.

— Maar moeten wij die anderen niet beletten om zich van de reddingboot meester te maken?

— Natuurlijk. Als het tenminste niet te laat is, riep Raffles terug. Neem jij het roer, Charles. Ik zal Henderson zoeken. De schurken hebben het slim aangelegd, en gebruik gemaakt van het ogenblik, waarop onze reus rustte.

Raffles stormde de trap af en rende naar de hut waar Henderson wat uitrustte. Hij bonsde op de deur, Henderson schrok wakker, en was dadelijk bereid om te helpen, maar het was, helaas, reeds te laat. Want toen de beide mannen de trap weer waren opgesneld en zich naar het achterschip begaven, bemerkten zij dat de sloep uit het gezicht verdwenen was.

— Nu, die zijn wij kwijt, grinnikte Henderson. Is het heel erg, mylord?

— Hun vlucht kan me niets schelen, James, maar helaas, verkeren wij thans in groot gevaar. Want die ellendeling van een Kim Li heeft zijn maatregelen grondig genomen. Bemerkt je niets aan het schip?

— Wel voor de drommel, het ligt volkomen stil, schreeuwde Henderson ontsteld.

— Het doet iets ergers dan stilliggen, James, het zinkt, zei Raffles ernstig.

HOOFDSTUK VII

DE SCHAT

Het was maar al te waar, het kaperschip zonk, en het zonk vrij snel. Hoe zij erin geslaagd waren was niet duidelijk, maar de Chinezen hadden zich op een of andere wijze weten te bevrijden, en de prop was uit de bodem van een der ruimen getrokken, zodat het water ongehinderd kon binnenstromen, met een geruis, dat nu duidelijk in de nachtelijke stilte te vernemen was.

Henderson snelde onmiddellijk naar het botendek, en slaakte een kreet van woede, toen hij de reddingsboot, die daar nog in de davits hing, bereikte. Er was een plank uit de bodem gehaald, en dat zonder enig merkbaar gerucht te maken. Het was de enige boot die nog over was. De toestand liet zich inderdaad dreigend aanzien. Het schip zonk vrij snel, en zou waarschijnlijk binnen een half uur onder de golven verdwenen zijn. Henderson was met de revolver in de vuist naar de machinekamer gesnel. Niemand aanwezig. De machine stond stil. En was ook niet meer in beweging te brengen, want de machinist had een dikke, stalen bout tussen de kamraderen geworpen, waarvan de meeste tanden waren afgebroken, terwijl de assen ontzet waren.

Hij rende weer naar boven, verhaalde hijgend wat hij had gevonden, waarop Raffles rustig zei:

— Het is goed. Wij kunnen onmogelijk in het donker naar land zwemen, en daarenboven zijn de wateren hier zeer gevaarlijk; wij moeten dus een vlot maken, en onmiddellijk. Charles, kom eens hier.

Brand was reeds de trap van de commando brug afgegaan, weinig begrijpend van hetgeen er zich in de duisternis afspeelde, en werd met enkele woorden op de hoogte gebracht. In allerijl, hier was inderdaad iedere minuut kostbaar,

sloopten zij, bij het onzekere licht van een paar scheepslantaarns, zoveel van de verschansing en van de luiken, als nodig was om een vlot te maken, met voldoende draagkracht voor drie man, waarvan er een wel voor twee kon gelden. Zij moesten met koortsachtige haast werken, want het water stroomde met onweerstaanbare kracht binnen.

— Zoek touwen en een paar riemen, James, beval Raffles onder het werk, en zo mogelijk een paar ledige vaten. Als de duvekater, want het dek is nog maar een paar voet boven de golven, en wij moeten tot iedere prijs buiten de zuiging van het zinkende schip trachten te komen.

Zonder iets te zeggen snelde de reus weg, terwijl reeds op verschillende plaatsen met een geweldige knal de houten schatten barstten onder de drang van het binnenstromende water. Henderson keerde terug met drie ledige watervaatjes, een massa touw, en een paar riemen.

De planken werden aaneen gebonden, twee luiken werden er met zware spijkers op vast geslagen, de watervaatjes werden eraan bevestigd, een aan iedere kant, het derde aan een der smalle zijden, bijwijze van achterstevan, en toen zij hiermee klaar waren, begon het water reeds over de voeten der drie mannen te spoelen. Het was de hoogste tijd dat zij zich inscheepten.

Met grote inspanning duwden zij het tamelijk grote vlot door de gemaakte opening in de verschansing buitenboord, sprongen er op, grepen de riemen, en duwden zich van het zinkende schip af, waarvan het middengedeelte reeds overstroomd was. Brand begon met een der riemen te wrikken, terwijl Henderson de tweede ter hand had genomen, en Raffles het vlot met een stuk plank, als roer, in de goede richting stuurde.

Zij waren zeker nog geen vijftig meter van het schip verwijderd, of aan boord van de kaper had een ontplofing^o plaats, de laatste tussenschotten begaven zich, het schip hief voor een kort oogenblik de neus omhoog, en zonk toen schuin onder de golven weg, en zelfs het kleine wimpeltje boven in de mast verdween.

— Dat was juist bijtijds, mylord, zei Henderson langs zijn neus. Het had geen vijf minuten langer moeten duren.

— En nu zo gauw mogelijk naar land, zij zullen echter zo verstandig zijn, de haven te mijden. Laten wij wat westwaarts van Bangkok aanhouden. Ook die schurken van Chinezen zullen wel zo verstandig geweest zijn, niet in de haven te debarkeren. Je begrijpt wel dat de Indiër, als hij eenmaal is uitgeleverd, zijn mond niet zal houden, en uit wraak de Chinezen zal verraden. Zij moeten het slim aanleggen om hem in handen van de politie te spelen, zonder daarbij zelf gevaar te lopen, en daarmee gaat enige tijd verloren.

— Waarom heeft die schurk van een Kim Li de zaak alleen willen afdoen, vroeg Brand, ijverig wrikkend.

— Dat verklaar ik op deze wijze, amice. Vermoedelijk zijn er twee partijen geweest, een geloofde niets van het verhaal van de schat en wilde constant geld hebben voor de uitlevering van de Indiër, en de andere bedacht dat de man wel eens gelijk kon hebben, en wilde het althans proberen. Bij de eerste groep hebben wij Kim Li te rekenen.

— Nu, welke partij het ook wint, wij zullen nu wel achter het net vissen, zei Brand, half lachend, half teleurgesteld.

— Dat kan ik niet inzien, hernam Raffles bedaard. Het is waar dat die Indiër de plek van de schat moet aanwijzen, maar je ziet dat de zee zeer kalm is. De vloed komt op, en wij drijven zo tamelijk snel naar de kust, niet veel langzamer althans dan de twee sloepen. Bedenk dat er in zo'n boot eigenlijk maar plaats is voor vier personen en dat er maar twee roeiriemen in zijn. Het ding is dus vrij zwaar geladen en zal niet zo heel vlug vooruit komen, en

stil eens, waarachtig, ik geloof dat ik daar in de verte een boot zie.

Raffles had zich in knielende houding opgericht, en wees met uitgestrekte hand in de verte.

Inderdaad, op ongeveer een kwart mijl afstand dreef iets op de golven, in de richting van de kust, en wat verder was een andere, kleinere vorm te zien, en dat was zeker de vlet, waarin Kim Li zich had ingescheept met een paar van zijn medeplichtigen en de Indiër.

— Zie je, zij vermijden ook de haven. Ook zij houden westwaarts aan, riep Raffles.

— Maar het is toch niet Bangkok zelf, wat wij daar zien in de verte? vroeg Henderson, terwijl hij uit alle macht zijn riem door het water trok.

— Nu kunnen wij de stad zeker niet meer zien, James, antwoordde Raffles. De lichten daar voor ons zijn van Taknam, dat omstreeks tien kilometer van Bangkok gelegen is, en onmiddellijk aan de kust. Maar dat alles doet er weinig toe. De spoorlijn loopt tot aan dit kleine havenplaatsje en wij zullen er ook wel voertuigen kunnen krijgen. Maar wat gebeurt daàr toch? Ik mag een staart krijgen, als die kerels niet aan het vechten zijn gegaan.

Inderdaad, er was daar iets in de duisternis aan de hand. Wellicht hadden de Chinezen in de sloep zich van een extra stel riemen weten meester te maken, misschien ook was er iets gebeurd met de kleine vlet, in ieder geval stond het vast, dat de achtervolgers de vluchtelingen hadden ingehaald, en dat er op dit oogenblik hevig gevochten werd, terwijl de bootjes zo goed als stillagen, boord aan boord.

Terwijl het vlot steeds naderbij kwam drijven, zagen de drie mannen, in de duisternis turende, hoe telkens zware riemen werden opgeheven, en beukend ergens op neer kwamen. Zij hoorden kreten van woede en smart, dadelijk gevolgd door een plassend geluid, gesmoorde kreten om hulp.

Toen was het, alsof er iets van uit het kleine vletje in de sloep werd getrokken, waarna beide vaartuigjes zich weer van elkaar scheidden, en de jager

in allerijl koers zette naar de kust.

— Het is daar niet pluis, Edward, mompelde Brand. Laten we gaan kijken.

Raffles gaf geen antwoord, maar stuurde zo goed als het ging het onhandelbare vlot in de richting, waar hij iets op het water meende te zien drijven, onbestuurd en hulpeloos.

Tien minuten later ongeveer hadden zij de plek bereikt. Het donkere ding was het vletje, dat nog maar juist even dreef, en wel aanstonds zou zinken. Van de Indiër, noch van Kim Li en zijn trawanten was iets te zien.

— Het is, dunkt mij, duidelijk, wat er is gebeurd, zei Raffles tussen de tanden. De schurken in de sloep hebben Kim Li en zijn vrienden doodgeslagen en overboord geworpen. Zij hebben de Indiër bij zich aan boord genomen en nu willen zij hem dwingen, hun de plek aan te wijzen, waar de schat is verborgen. Nu, er zijn drie gevaarlijke misdadigers minder op de wereld.

Na deze korte lijkrede voeren de drie mannen zo vlug zij konden verder, maar het duurde toch nog bijna drie kwartier alvorens zij, tot aan hun knieën door het water wadend, de kust van Thailand bereikten, op ongeveer twee kilometers ten westen van het stadje Taknam. Een kabellengte verder lag de sloep, een speelbal van deloedgolfjes, die de boot telkens een weinig verder op het vlakke strand smeten. Van de opvarenden was niets meer te bespeuren.

— Wij moeten ze achterna, zei Raffles kortaf. Het kan niet anders of zij zullen proberen, Bangkok te bereiken. Als die Indiër, Bela Shandar, werkelijk naar Raheng moet, dan hebben zij een reis van bijna drie dagen met de trein voor de boeg, want zij zullen niet zo dwaas zijn, die lange weg te paard of op een muilrieder te willen afleggen.

— Zijn er veel spoorlijnen in Siam, mylord? vroeg Henderson, het water van zich afschuddend als een poedel.

— Neen, James, van Bangkok gaat slechts één enkele lijn in noordelijke richting, over Utaradit, dan buigt de lijn zich naar het westen af, en bereikt een zijrivier van de Menam. Dat is, al-

thans voorlopig, het einde, want men is daar ginds aan het bouwen van de brug over de rivier, als ik mij niet vergis. Zover behoeven wij echter niet te gaan. Het troepje weet ook wel, dat zij de trein kunnen verlaten bij Laknam. Vandaar is het waarschijnlijk nog twee of drie dagreizen naar Raheng, dat aan de Menam gelegen is. En laten wij ons nu haasten, om zo speedig mogelijk de stad te bereiken. Wijzelven zijn vermoeid, er gaat deze avond heel zeker geen trein meer, en wij kunnen dus rustig overnachten in een van de hotels van de stad.

Inderdaad waren de drie mannen, door alles wat er in de laatste dagen was voorgevallen, niet weinig vermoeid. Zij liepen dus zo snel zij konden in noordelijke richting, en hadden binnen een uur de spoorlijn bereikt, die van Bangkok in zuidelijke richting voert. Het geluk was hun ditmaal wat gunstiger gezind, want zij konden op een langzaam rijdende, zeer lange goederentrein springen van wel tachtig wagens, zodat zij geen vrees behoeften te koesteren, te worden gezien. Zo bereikten zij dus om elf uur in de avond op vrij gemakkelijke wijze de stad.

Zonder zich enigszins te bekommeren om de vluchtelingen, die zeker nog wel veel vermoeider zouden zijn, zocht Raffles dadelijk een logement op. Zij zagen er zo haveloos uit, met hun ongeschoren gezichten en hun gescheurde natte kleren, dat de achterdochtige Chinees, die de zaak bestuurde, veiligheids halve het verschuldigde voor logies vooruit vroeg.

De drie mannen sliepen die nacht zoals zij in geen weken geslapen hadden, rustig en onafgebroken acht uren, en ontwaakten verkwikt, en vastbesloten om dit avontuur tot een goed einde te brengen.

De zeeschuimers zouden boeten voor de laffe moord op hun aanvoerder, ofschoon die eigenlijk niet beter verdrend had wegens diens gemeen verraad.

Het eerste wat de drie mannen de volgende dag deden, na te hebben ontbeten met een soort pap van zure melk, maïskoek en honing, was, zich behoort-

lijke kleren aan te schaffen, Bangkok is een stad met een talrijke, en vooral met een zeer bonte bevolking, en zij wisten wel, dat zij er niet zo gauw gevaar zouden lopen. Zij kochten hoge laarzen, inplaats van hun totaal versleten voetbedekking, sterke rijbroeken met lederen inzetten, goed geschikt om er lange tochten te paard mee te maken, hoofddeksels, en vooral wapens. Zij voorzagen zich van munitie, ieder schafte zich een stevig jachtmes aan, en toen pas begaven zij zich naar het station. Raffles had van tevoren naar de treinloop geïnformeerd. Het bleek dat er elke dag maar één enkele trein in iedere richting liep. Hij had trouwens niet anders verwacht. Het was nu echter zaak, zich goed versholen te houden, want het was misschien gewaagd, zich thans te vertonen aan de Chinese zeeschoumers met hun zonderlinge gevangene.

Wel een weinig tot hun verwondering zagen zij hen echter niet aan het station, ofschoon het toch bijna niet denkbaar was, dat de Chinezen reeds de dag tevoren waren verder gereisd. Dat hadden zij dan moeten doen met een auto of te paard.

Raffles verkoos echter niet te wachten om te informeren, en zo begaven zij zich dan in de trein, om de reis naar Laknam te ondernemen, waar zij pas laat 's avonds aankwamen.

Hier verschaftte Raffles zich aanstonds paarden, hij wist drie goede rijdieren te krijgen, stalde ze in de schuur van het kleine logement, waar zij die nacht hun intrek namen, en stegen vroeg in de volgende ochtend op, na mondvoorraad te hebben ingeslagen. Zij trokken over de brug van de Menam, die tevens de spoorbrug is, en gingen in zuid westelijke richting verder.

Raffles wist dat hij niet veel steden zou passeren, en zelfs nauwelijks dorpjes, maar hij wist tevens dat hij een goedaardige bevolking, die zich voornamelijk bezighoudt met veeteelt, zou ontmoeten op zijn weg. Tegen de middag hielden zij stil in 't dorpje Chumseng, waar Raffles onmiddellijk informeerde naar het gezelschap Chinezen. Niemand had iets dergelijks gezien. Na een op-

onthoud van een uur trokken zij weer verder, na de Meling te zijn overgetrokken. Laat in de avond stegen zij af, en sloegen hun kamp op aan de voet van een hoge berg. Niets verstoorde hun nachtrust, de volgende dag togen zij verder, en bereikten in de namiddag Ban Tamai, op ongeveer dertig mijlen ten oosten van Raheng gelegen. Het is een klein plaatsje, zeer schilderachtig gelegen tegen de helling van een der schoonste bergen van Siam.

Raffles merkte met voldoening op, dat hij reeds een paar malen een tempelbouwwal had gezien, half van Siamese, half van Hindoese bouwtrant.

Maar ook te Ban Tamai verklaarden de inwoners geen Chinezen te hebben gezien, in gezelschap van een Indiër. De drie reizigers begonnen zich verbaasd af te vragen, of zij dan het troepje wellicht vooruit waren. Dit leek hoe langer hoe waarschijnlijker, daar het de handieten niet zo gemakkelijk zou zijn gevallen, geheel berooid als zij waren, het nodige reisgeld bijeen te krijgen.

In het fraaie plaatsje en in de omgeving brachten Raffles en zijn beide metgezellen dus twee dagen door, wel wetend dat de Chinezen hier onmogelijk konden passeren zonder dat zij het dadelijk zouden weten.

Toen pas gingen zij verder en bereikten eindelijk een lieflijk dal, niet ver van Raheng gelegen, dat in vroegere eeuwen een bedevaartplaats moest zijn geweest, want men vond er wel vier of vijf tempelruïnes. Sommige hadden nog de muren, van anderen was niets meer over dan de vloer en een paar afgebrokkelde zuilen. Raffles begreep dat het doel van de moeizame tocht was bereikt.

En hij wachtte. Drie dagen wachtte hij, verdekt opgesteld op enige afstand van de tempels, nu en dan jagend, maar weinig schietend, tot de ontknoping kwam op de middag van de vierde dag. Brand, die alleen was uitgetogen uit het kamp om een speenvarkentje te verschalken, kwam snel teruglopen en riep al van verre:

— Daar komt een kleine troep aan.

Ik geloof dat zij het zijn.

Onmiddellijk werden alle nodige maatregelen genomen. De paarden werden bijeengedreven en vastgemaakt achter een gordijn van dicht struikgewas, de drie mannen grepen hun geweren, en slopen gebukt voort, totdat zij een plek bereikt hadden, waar zij, verborgen tussen en achter grote rotsblokken, het dal bijna geheel konden overzien.

Inderdaad naderde een kleine troep, op blijkbaar zeer vermocide paarden, en in hun midden reed, op een mull-ezel, een gebruid man. Het was Bela Shandar, daar viel niet aan te twijfelen. Allen stegen af, de Indiër ging vooraan, en liep, zonder te aarzelen, op een der tempelruines toe. De Chinezen, met houwelen en spaden gewapend, begonnen onmiddellijk verwoed te hakken en te graven. Een nog staande gebleven zuil wankelde, neigde langzaam voorover, stortte neer in een wolk van stof en puin. Een woeste kreet van zegepraal steeg op. De Chinezen groeven als mollen in de grond, en trokken na een kwartier zwoegen, een vrij grote kist te voorschijn, zwart van ouderdom, en blijkbaar tamelijk zwaar.

Dit alles geschiedde op een afstand van nog geen tweehonderd meter.

Bijna direct ontstond er tussen de schatgravers een heftige twist. De Chinezen vielen als wilde dieren op elkaar aan, en trokken hun messen, die spoe-

dig dropen van het bloed. Er ontstond een wild gevecht, terwijl de Hindoe aanvankelijk een weinig terzijde stond. Maar hij scheen plotseling zijn kans schoon te zien, greep het mes van een der gevelde Chinezen, en stak het een hunner in de rug. Dadelijk keerden de anderen zich tegen hem, en nu moest hij het ontgelden. Hij werd neergeslagen met een der houwelen.

Toen mengde Raffles zich in het geval. Een enkel schot was voldoende om een ware paniek teweeg te brengen tussen de Chinezen, die de strijd hadden overleefd, drie in getal. Zij lieten de kist in de steek, toen Brand en Henderson ook hun geweren deden knallen, wellicht gelovende aan een grote overmacht, en snelden krijsend naar hun paarden, waarop zij met losse teugel wegrenden, zodat er al spoedig niets meer van hen te zien viel.

De drie mannen wachtten tot alles tot rust was gekomen, en liepen toen op de kist toe. Deze was zo oud dat met een enkele fikse trap de inhoud er uit rolde, nadat de deksel was opengesprongen; goud en edelstenen van allerlei aard straalden hun tegemoet.

— En dààrvoor vermoorden de mensen elkaar, zei Raffles met een diepe zucht, terwijl zijn blikken gleden over de starre, verwrongen gezichten der Chinese bandieten, die daar in het rond lagen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een Drama in de Tropen

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu VOOR SLECHTS f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266